

PARS SECVNDA

Continens
AVLICA

DANIELIS
HERMANNI BORVSSI
SECRETARII
REGII.

Excusa Rige Livonum
Per Nicolaum Mollinum Typogra-
phum Anno 1614.

DANIELIS HERMANNI BORVSSI
 ILLVSTRI GENER-
 OSO ET MAGNIFICO DOMI-
 NO FABIANO SENIORI, LIBERO BARO-
 ni de Dhona, Heroi. quâ armis quaq; liceris
 humanioribus inclito, Domino ac Patro-
 no meo observando.

Illustris Et Generose heros, Domine obser-
 vande, saepe commemorare memini maritum
 quondam meum prestantissimorum illorum
 Aula Caesarea sui temporis luminum Minkeuciorum
 Et aliorum, quorum amicitiam Et favorem Maximili-
 ano II. Imperatori ab Epistolis existens Latinis, ex-
 pertus fuerat, insignes virtutes Et encomia. Prae omni-
 bus autem Illustritatis vestrae cum sublimes animi dotes
 Et experientiam in utraq; disciplina militari Et poli-
 tica omnig; literatura humaniore, tum singularem erga
 se humanitatem Et benevolentiam predicare solitus est.
 Itaq; alteram opusculi sui partem jam tunc adornatam
 augusto eiusdem nomini in debita observantia testifica-
 tionem inscribere Et dicare constituerat. Sed vim com-
 munitatis generi humano posita legis expertus, eaq; fece hui-
 us saeculi ad beatiora translatus, cum Et arumnarum

quæ.

qua Livoniam paulo post diluvij instar inundarunt me
heredem, & voti sui executricem reliquerit, Illustri-
tatem tuam submisſe rogo, pro innata sua humanitate
& benevolentia, qua maritum meum complexa est
vium, studium hoc eius quaecumq; animo elemente
& benigno suscipere dignetur. DEVS Illustritatem tu-
am Resp. & familiae eius illustrissima splendori ad nul-
tos annos superstitem conseruet. Riga Livonum 8. Ca-
lend. Iun. Anno 1614.

Illustr. tuae.
Observantissima.

Danielis Hermanni Secretarij Regij
Vidua Ursula Kröger.

PANEGRIS.

SERENISSIMO PRINCIPI AC
DOMINO, DOMINO RODOLPHO,
ARCHIDUCI AVSTRIAE, CVM REX
Vngariæ coronaretur, Anno

1572.

AXIME Germanas nunc AEMILIANE per
Qui geris inuicto CAESAR moderamina scepro, (oras
Quemq; aequat summis virtus augustior astris,
Quemq; toga, & iustis cuncti miramur in armis:
Si mihi fas istam, submisso pectore, pompam,
Atq; tuo nato ostensos memorare fauores,
Per te, perq; tuum numen, per scepra, sacrumq;
Imperium, per spem nati, perq; Hungara regna,
Perq; coronati Regis diadema RODOLPHI,
Oro adsis, & nostra leues clementior orsa.
Te mites prabente animos, vultusq; serenos,
Exiliet versu diues mihi vena fluenti:
Te duros prabente animos, vultusq; seueros,
Ceu lignum exuccum subito mea vena arescet.
Ergo faue nostris (tua quæ clementia) ceptis.
Vos quoq; magnanimi heroës, proceresq;, viriq;
Illustri de stirpe sati, generosaq; fertis
Stamina qui gentis prisca, tu sanguis equester,

A

Deni-

Deniq³, vos quotquot pompam affluxistis ad istam,
 Nunc agite, atq³, animos peregrino aduertite vati.
 Magna canam, magna, & nostris haud viribus aequa,
 Iusta canam tamen, & praesenti congrua pompe.

Dum verò ad Regē mea dirigo vota RODOLPHVM,
 Ungara cui scepra & summa traduntur habent,
 Huc ades è Cælo sacri Spiraminis aura,
 Atq³, agita in motus diuino corda calore.
 Non ego Diue tuos ortus memorabo RODOLPHE,
 Magnus auis, proavisq³, tuis, atavisq³, abavisque es,
 Quosq³, referre mora est. Quis enim primordia tanta
 Commemoret stirpis? qua si comprehendere coner,
 Longa mihi series campo exorietur aperto,
 Et mole oppressus, magnarum & pondere rerum
 Succumbam ingenij cunctis conatibus & vi.
 Quod possum, iunctas tollens ad sidera palmas,
 Et precor, & semper tibi mollia fata precabor.
 Pro te ter magno faciam pia vota Tonanti,
 Luce omni, te nocte omni referamq³, canamq³,
 Spiritus & tennes prius hic vanescet in auras,
 Quàm cuiquam vatium cedant mea vota precesq³.
 Cuius in imperio stat vasta machina terre,
 Cuius & ad nutum tonat alti Regia cæli,
 Ille tuum Regnum felici sorte secundet,
 Quo sine nil unquam creuit, nil floruit unquam.

Ergo

*Ergo velut teneris creuisti Illustrior annis,
 Sic nunc maecte animo Rex, sic conatibus amplis,
 Agmine ceu quodam ramorum, ad sidera tolle
 Diue tuas virtutum alas: submilior vnus
 Cresce tuis donis: te tali exultat alumno
 Austria, quòd tanti talem genuere parentes.
 Ante tuos, Rex diue, oculos, Pietasq̄, Fidesq̄,
 Ac virtus animosa astant, quas Gratia comis,
 Et quæ præcipitem Clementia mitigat iram,
 Illustrant, vultusq̄, heroa mente serenant.
 A quo tot seclis, & tot labentibus annis,
 Austriacæ stirpis veniunt Regesq̄, Ducesq̄,
 Cæsarea nec non in Maiestate locati,
 Huic quoq̄, idem fuerat nomen, Rex diue, RODOLPHO.
 Vester ab hoc sanguis vastum diffusus in orbem,
 Explicuit latè sese, Romanaq̄, regna
 Hinc atq̄, hinc passim ambiunt. Quà spumifer Oenus
 Æstuat, & bibulas Athesis quà lambit arenas,
 Quaq̄, Ister rapidus Euxinas vergit ad undas,
 Quaq̄, per Alsatios Rhenus se circinat agros,
 Quaq̄, mihi haud sensum ingeniumne attollere fas est,
 Hàc vestrum Imperium floret. Quin Cantaber ipse,
 (Cantaber inuictis quàm formidandus in armis?)
 Cognata Austriacæ ducit quoq̄, stemmata stirpi.
 Quid? quòd & Oceanus trepidis vos suspicit undis,*

PANEGYRIS.

Quando olim vidit te, CAROLE, fortibus ausis,
 Herculeas ultra urgentem tua Regna columnas.
 MULTUM est, Herculei molimina adire laboris,
 PLUS ULTRA Herculeas extendere regna columnas.

Ergo tuæ stirpis maiestas, diue RODOLPHE,
 Ante oculos stet sæpè tuos, calcaria subdet
 Ipsa tibi virtus, & cælo laudibus alto
 Equatum toto celebrem quoq; te feret orbe.
 Multos ex proavis atq; ex maioribus, unus
 Quos imiteris habes, imitari a&t inclyta virtus,
 Te iubet, & stimulis haud segnibus incitat artus.
 Quem primum Archiducem agnouit quondam Au-
 stria tellus,

Huic quoq; idem fuerat nomen Rex, diue, RODOLPHO.
 Fato igitur tanquam, primus quoq; nominis huius,
 Austriaca de stirpe satus prælustris alumnus,
 Nunc sceptrâ Hungaricâ sumis regalia terra.
 Sume bonis auib; felici sidere sume,
 Ipsa tibi Regi gratatur Pannonia tellus,
 Occursatq; suis votis, plauditq; fremitq;
 Agnoscitque suum Regem, Regemque salutat.
 Hic etiam densus quo circumfunderis ordo,
 Præstantum procerum, longinquis fluxit ab oris,
 Vota nouo Regi facturus, vota RODOLPHO
 Sæpius ingeminans tensis ad sidera palmis.

Ecce

PANEGYRIS.

Ecce ipsi Fluuji diuersis partibus orti,
 Certatimque fluunt, certantque occurrere Regi,
 Gratantes Nymphisque suis, & Thetyde glauca.
 Prominet ante alios rapida velocior unda
 Danubius, ripaque exultans plaudit utraq;
 Inde alij atq; alij, cum Drauo flumine Sanus,
 Atq; Boheme tuis saliens è montibus Albis.
 Nec perstat natura ordo: variatque, mouetque
 Quisq; suum cursum. Occiduas qui nuper ad oras
 Ibat, is inuersis petit ortum pronior undis.
 Quinetiam Regi augurium portantia felix,
 Quatuor ex uno quæ manant flumina monte,
 Inq; plagas magni diducuntur quatuor orbis,
 Aduentant, Regis partesq; assensibus implent,
 Nempe Nabus, Menus, cumq; Egra Sala recurvus.
 Illi omnes, pluresq; alij, quos dicere longum,
 Accurrunt Regi, & dapibus conuiuia optimis
 Instituunt: saltant glauca per flumina Nymphae,
 Ipsi etiam Satyri inter lustra silentia plaudunt,
 Exercentq; choros vicino in littore Panes.
 Omnia dant fremitus: ob Regem cuncta RODOLPHVM
 Sepositis curis corpusq; animosq; relaxant.
 Interea quibus electi est custodia Regis,
 Armati incedunt omnes, tormentaque dextris
 Exonerant horrenda citis: tremunt undique tellus

Emissis concussa globis. Sic aëre moto,
 Cùm tonat, & fulmen summus minitatur Olympus,
 Fit fragor, & ruptis elisi è nubibus ignes,
 Dant crepitum horrendum, cælumq; obtexitur umbra.

Ecce autem celeri torquens vestigia passu,
 Mars clypeo insignis, piloq; instructus & ense,
 Per medias graditur præstanti corpore turmas,
 Pannoniamq; petit, cupidisque amplectitur ulnis.
 Pannoniam, & dictis sic ultrò affatur amicis :

Salve Terra mihi multis è millibus una
 Charior, ô Marti tellus gratissima salve.
 Ut te post varios belli sortisque labores
 Mutatam aspicio? distractaque membra gerentem?
 Sic fuit in fatis: si fatum tollere posset
 Ulla manus, nostra dextra hac defensa fuisses.
 Non tibi Mars unquam præstantibus absuit ausis,
 Verùm fortuna & fatorum immobile numen.
 Sed veniet tempus, quo florentissima rursus
 Terra eris, atq; ex te affatim tua damna reduces.
 Non secus ac si quis generosis invidus vis,
 Obruncet vites, & spem subuertat, & omnem
 Agricole fructum: Autumno verùm ille sequenti
 Cautior obseruans florentes undiq; vites,
 Compensat cladem fructu uberiore priorem.

Vidi

Vidi ego humi equatas dextris bellacibus vrbes,
 Et vidi has rursus forma florere recenti.
 Omnia mutantur: variat victoria sortem:
 Ambitus Imperij cuiusvis certus habetur,
 Quo florem obtineat, quo florem amittat Eipsum.
 Sic sua qui regna ad summum euexere cacumen,
 Vertice succusso magnam traxere ruinam.
 Sic contra, quorum Imperium floremque decusque
 Amisit summum, fatorum numine verso
 Surgit, & ad summi tendit fastigia floris.
 Ergo sume animos, conceptosque excute luctus
 Terra ferax frugum, fului diuesque metalli.
 Quae tibi, quae nobis, clypeata turba caterua,
 Haecenus hostiles armato milite dextras
 Intulit, atque tuam afflixit truculenta salutem,
 Huic quoque diuina (dubitet quod nemo piorum)
 Stet sua meta manu. Non semper Pannonae acres
 Succumbent: Neque nos omnes moriemur inulti.
 Si qua sed est pietas tibi, te precor Hungaræ tellus,
 Dum potes, assidue numen coeleste preceris,
 Fiat ut offensus post mitior ira Tonantis.
 Tu precibus, nos contra armis pugnemus in hostem,
 Sic veniet latis felix victoria pennis,
 Figet & in patrio vidtricem limine quercum.
 Interea casta, felicia numina Diuæ.

PANEGYRIS.

Extimulent nostras quocunq; in tempore mentes:
IUSTITIA utilibus quæ rectum semper *Æquum*
Præponens, iusta reddit sua cuiq; bilance.

Altera *TEMPERIES* quæ castis splendet in ausis,
Atq; sua à vetitis auertit lumina rebus.

Tertia quæ durum munit *PATIENTIA* corpus,
Et docet aduersa tolerare pericula sortis.

Hanc sequitur *cantis solers PRVDENTIA* verbis,
Indicio quæ cuncta graui metitur, & omne
Consilium lento exactum pronunciat ore.

Ultima quæ comes est, forti *CONSTANTIA* mente,
In sublime animos tollit, nec futile quidquam
Infirmumq; gerit, sed in ardua tollitur ausa.

Nostra *Dea* si sensa istæ ducentq; regentq;
Fortè tuis rursus consurges florida terris

Pannonia, & veterem abijcies è mente dolorem.

Desierat *Mauors, cuncti simul ore fremebant*
Pannonos, & precibus miscebant vota profusis.

Salue igitur multis *Rex* expectate diebus,
Quem proceres cuncti, quemq; ambit tota corona
Vngarica gentis, salue *Rex* diue *RODOLPHE.*

Dum tibi in occursum tendit *Germania* tota,
Atq; tuo regno felicia quæq; precatur,

Ausis *Et ipse ego sum gratantes condere versus,*
Nuper Saxonibus huc dum proficiscor ab oris.

Hoc

Hoc igitur tenerum duro mihi tempore carmen
 Confectum, vultu capias, Rex diue, sereno.
 Namq; hac dum scripsi rapidis me vexerat undis
 Danubius, vulgi & cœtu presente frequenti,
 Ut facerem versus molles, & nobile Carmen,
 Copia nulla fuit: Nauta clamoribus omnem
 Impleuere locum, atq; infida sæpius unda
 Me trepidum attonito gurges perterruit ore.
 Nec tantum hoc: fragiles ardens mihi febris in artus
 Mox etiam irrepfit, feruore & frigore totas
 Prosternens vires, & nocte & luce soporem
 Eripiens, totum ingenij peruertit acumen.
 Hac quoq; dum scribo finemq; impono labori,
 Reliquia morbi redeuntes, sensa animumq;
 Turbant, estq; labor cœptos absoluere versus.
 Da veniam idcirco, & propius res respice vatis
 Diue tui, agrotas clementerq; affere Musas.
 Si mihi qui nuper fuerat, si Spiritus ille
 Rursum aderit, diaq; accendet pectora flamma,
 Tunc ego non ulli, Rex, cedam hoc tempore vatum,
 Moxq; graui exurgens memoranda in metra cothur-
 Te versu meliore canam: triplicemq; per orbem (no,
 Aurea victuro dispergam carmina versu.

Nunc quoniam Vngarici sumis moderamina regni,
 Iustitiaq; tua oblatam moderabere gentem,

AD MAGNIF. VIRVM

Det DEVS vt multos regnum tibi floreat annos,
 Floreat, & vires paulatim acquirat eundo.
 Hoc faxit, qui cuncta potest, quo singula regna
 Propitio florent, à quo victoria pennis
 Pronolat auratis, & Regibus obuia tendit.
 Quòd si te quisquam iniustis offenderit armis,
 Ille tibi trepidus verso det terga caballo,
 Quadrupedansq; cadat medijs equitatus in aruis.

Salue inuicte heros, salue Rex diue RODOLPHE,
 Atq; vale eternum felix Rex diue RODOLPHE.

AD MAG. V. CASPARVM A MIN-
 kviz, Sac. Cæs. Mtis. in Senatu Imperij Consi-
 liarium, &c. laborans feбри recidiua, Vi-
 ennæ Anno 1573.

DUm mea mens languet duris exercita fatis,
 Tristis & excruciat me rerum forma mearum,
 Et morbi mora longa mei: clarissime Caspar,
 Lusatia insigni quo sese jactat alumno,
 Minkuicia & quo gens magnum capit ornamentum:
 Eia age, & hos versus aliquod sine pondus habere
 Et rebus succurre meis: En denuò iniqua
 Febris in infirmos venit mihi corporis artus.
 Pressa fuit nuper: sed necdum tota repulsa;
 Tectus fomes adhuc aliquis mihi corpore inhaeret,
 Rimaturq; ansam morbi renouare febrilis.

Nam

*Nam cerebrum pituita meum sine fine molestat,
 Omne genus studij impediens. Speculatio mentis
 Nascitur haud facilis, sed crasse crassa Minerva,
 Crassus ubi crudusq; humor cerebrum omne repleuit.
 Possè quidem tolli facile istum intelligo morbum,
 Ceu multos alios: sed rerum forma mearum
 Auxilium frustra Medici implorabit iniqui,
 Praecipue nulla mihi consuetudine juncti.*

*Ergò hanc dum veni nuper peregrinus in Urbem,
 Casarea sedem qua splendida sustinet Aula,
 Omnibus ignotus, tibi Caspar notus at uni,
 Quòd Schola Leucorea, & doctorum tota corona,
 Me tibi Saxonis benè commendavit ab oris,
 Huc ades, ô Caspar, sera vir digne senecta,
 Atq; iube Medicos peregrinum accedere vatem,
 Pluribus aut missis, veniat CRATO solus, Apollo
 Cui miscere dedit felici pharmaca dextra,
 Cuiq; suam gaudet Caesar concedere vitam,
 Qui facie ignotus, fama mihi notus at idem est,
 Hic mihi restituet plenas in corpore vires,
 Hunc modò conspiciam: tanta est fiducia in illo.
 Hunc mihi concilia, hunc Caspar mihi mitte Cratonē.
 Si mihi te facilem dederis, tibi gratus habebo
 Ingentes grates, nec erit me promptior alter,
 Facta referre tua, & dulces tibi fundere versus.*

AD MAXIMILIANVM SECVN-
 dum, Romanorum Imperatorem, &c. post-
 quam ex graui morbo conualuit,
 Anno 1573.

M Axime, qui summis nomen virtutibus aequas
 Emiliane, breue hoc clementer suscipe carmen,
 Quo tibi gratamur, solidas in corpore vires
 Dum recipis rursus, Et lato nos lumine latos
 Aspicias; ô longa Caesar dignissime vita.
 Te nuper languente, simul languebat Et omnis
 Natura facies, omniq; exuta vigore,
 Haectenus obscuris latuit mea Musa sub umbris.
 Te languente etiam vario discrimina casu
 Multa videbantur nostris insurgere terris,
 Christiadum in commune malum, magnamq; ruinam.
 Mox at ubi cessit tibi pulsus corpore morbus,
 Cesserunt nebulae tristes: timor omnis abiuit,
 Letamurque omnes, Et tota plaudimus Vrbe,
 Danubius rapidis quam praeterlabitur undis.
 Ipse ego qui nuper dura sub sorte iacebam,
 Febrili exhaustus languore atq; omnium egenus,
 Te valeo incolumi: abiectisq; è pectore curis,
 Audeo nunc iterum latos attollere vultus.

Ergo alter velut es nobis Deus, optime Caesar,

Cuius

Cuius nimirum facie apparente, triumphant
 Omnia: quo rursus vultum condente, fatiscunt.
 Sit licet inconstans, fas quanquam abrumpat & omne
 Ipse Leo Adriacus, medijs in vtrumq; paratus
 Fluctibus, aut versare dolos, aut rumpere fœdus:
 Tu modò sis saluus nobis, ter maxime Cæsar,
 Et benè erit nobis: quod toto & pectore, & ore
 Dum precor, aspirent fœlices calitùs auræ.

O utinam rerum sit sors ea leta mearum,
 Ut numerum possim seruatorum augere tuorum,
 Cæsar auis, at auisq; potens, cui magna relucet
 Ex animo & vultu pietas: ceu Luna sereno
 Cùm splendet calo, & nocturnas discutit umbras.
 Non ego maluerim Europa in regionibus ulli
 Deditus esse alij, sed enim tibi Cæsar ad omne
 Officium promptus, quod conuenienter obire
 Ingenio hoc possim, quod sitq; his viribus aptum.

Quòd si Fata volent coniungere Sceptra Polona
 (In viduo vt Regno nunc consultatio rerum est.)
 Austriaco Imperio: sequar hæc, patriamq; videbo,
 Iam mihi bis senos non visam penè per annos,
 Quando fui hinc atq; hinc Musas sine fine secutus.

Interea tu viue diu, Augustissime Cæsar,
 Quem penes Imperium est Germanum, quoq; sub uno
 Romanae restant Aquilæ, tot bella gerentes,

DE INTERREGNO

Alis diuisa, & lacerata hinc prorsus & illinc.

*Vive diu Caesar, clementerque accipe votum hoc,
Dum meliora tuo mox cantem carmina Nato,
Quem Regni optarem Regem posse esse Poloni,
Si non impediant fata, & discordia Regni.
Qualia Danubij cantabam nuper ad undas,
Hungara sumebat quando Rex sceptrâ Rodolphus,
Presburgum vastis Ister quâ preterit undis,
Talia mandabunt natorum Caesaris uni,
Vel maiora etiam docta memorare Camæna.
Quæ precor, illa Deus fausto tandem omine firmet.*

DE INTERREGNO POLONIAE,
post Sigismundum Augustum Regem, An-
no 1572. defunctum.

MORTE SIGISMUNDVS postquam sublatus iniqua,
Sarmatiam liquit viduam: illâ protinus optant
Diuersi sponsi, diuersis partibus orti.
Ante alios Moschus, lingua cognatus, & ipsi
Vicius Sponsæ, votis petit omnibus illam.
Rex etiam Sueonum, consanguinitate propinquus,
Junior hanc ambit. Natorum Caesaris vnus,
Qui pro Christiadum, tot jam labentibus annis,
Bella salute gerit: Sponsam quoq; diligit istam.
Ardet in hac magno iuuenis Valesius ansu,

Sedi.

Seditione potens, Medea vera propago,
 Qui peragi mandans connubia Nauarraa,
 Parisios inter (visu miserabile) muros,
 Conuiuas inuitatos, spem præter, adortus,
 Sanguine casorum, atq; inopino Marte cadentum,
 Miscuit hunc thalamum, & crudeli funere sanxit,
 Ut gerneret sequana, & caput abderet amne cruentum.

At tu ne pereas cum tanto sponsa Tyranno,
 Eligere hunc cessa. Si vis benè nũlere, nube
 Sponsa tuorum vni: vel ei, qui pro grege Christi
 Bella gerit diuturna, equi obseruantior vnus.
 Exitus in Fato est: à fato. Electio pendet.

IN IOANNEM AVRATVM AMI-
 rallomastiga, Crudelissimæ & promiscuæ mul-
 torum lanienæ, Anno 1573. Parisijs
 peractæ, gratulantem,

SATYRA.

SÆpè, Aurate, tui ingenij mirabar acumen,
 Req; tibi ex ipsa dixi cognomen inesse,
 Aurea quòd texas aurato carmina filo.
 At varius varia ut Vertumnus imagine gaudet,
 Et nunc has formas, rursus nunc induit illas,
 Ut voti compos vetitis sese expleat ausis:
 Sic, Aurate, etiam cupis ingeniosus haberi,

Spur-

Spurcicie plenis in versibus, & malè natis,
 Crimine & in turpi. Nec te miseratio tangit
 Colligni herôis, quem non virtutis egentem,
 Punica perfidia, atq; initi fas fœderis omne
 Ruptum, & senorum conuiuia Centaurorum,
 Insontem, incautum, nec quicquam tale timentem,
 Demisère neci: corpusq; exangue per Urbem,
 Hinc atq; hinc tractum, dira spectacula turbæ
 Præbuit. O facinus nullis deletibile seclis!

Hunc Aurate, inquam, præstantem heroa laceſsis,
 Inq; hunc exanimum spurcam spuis ore saluam.
 Egregiam verò laudem, & spolia ampla refertis,
 Tu vates, Rexq; ille tuus, quo senior alter
 Non fuit, exuperans Siculos feritate Tyrannos.
 Quàm Regis laus egregia, & memorabile nomen?
 Promissam, confirmatam quoq; iuramento
 Mox rupisse fidem? regale & nobile factum,
 Ad thalamos Amirallum inuitare iugales,
 In thalamis tristi laniena perdere eundem.

Aurari haud dignus, sed enim mage dignus arari,
 Huic sceleri applaudens vates vomit ore venenum,
 Atq; stylo hamato corpus desinit in ipsum,
 Dentibus & frendens miseros depascitur artus.
 Non secus ac quando gratas sibi colligit escas,
 Spumifer impura discursans grunnit in Urbe,

Inq̄, LVTO Et fœda sese prouoluit humo sus.

*Si scelus hoc atrox, si tanta Tragedia vobis
Premeditata diu tacito sub corde latebat,
Cur vinum potiùs membratim in frustra recisum,
Non placuit vestris epulandum apponere mensis?
Quando fuit thalamos conuiuia rogatus ad illos,
Heu illos thalamos Lapytharum more peractos,
Quos pia posteritas omni execrabitur auo.*

*O mihi vicina iuncti regione Poloni,
Sublimes animo, Et præstantes Marte Poloni,
Concilium magnis Regni de rebus habentes,
Dum Regis titulum vestris molitur in oris,
Semine vipereo genitus Valesius ille,
Qui modò Parisios madefecit sanguine muros:
Ne talem Regem vestris immitte terris,
Sed talem Regem cum Vate excludite tali,
Qui vita exemptos ferali carmine figit.*

*At vos, qui toties violatis pacta Tyranni,
Si quis adhuc precibus locus, Et pia carmina si quod
Pondus habere queunt, posita leuitate animorum,
Incipite in vosmet tandem descendere, Et istud
Dedecus, Et maculas quas vestro crimine vestris
Rebus inussistis, meliori pectore sumpto
Eluite, Et Christi ne pressam affligite turbam.
Exitus incertus. Fatum perpendite vestrum.*

IN IOAN: AVRAT: AMIRALLOM:

Lento namq; gradu ad vindictam Numinis ira
 Procedit: sed enim lentum passumq; moramq;
 Supplicij pensat gravitate. O terq; quaterq;
 Felices animæ, quæ contra pacta fidemq;
 Per fora, per plateas, per fluminaq; alta natantes,
 Accepto in patrijs perierunt vulnere terris,
 Impurumq; Lutum puro tinxere cruore,
 Credentes Christi meritis, inque his morientes.

Te verò nunquam satiatum sanguine Regem,
 Sanguine Christi adum: qui semper iura fidemq;
 Frangis, & exuperas atroces cæde Tyrannos,
 Qui sunt, quiq; fuere, & qui sunt cunq; futuri:
 Te contemptorem Christi, te fasq; nefasq;
 Miscentem, teq; in populum sine fine furentem,
 Mille necis species tormenta que mille parantem,
 Pœna olim tristis manet, eternumq; manebit,
 Cùm miser Infernis horrendum ululabis in umbris,
 Vita ubi non vita, & mors immortalis habetur.

Nunc iustam hanc iram, iustumq; abrumpo furorem,
 Hos addens versus: Animam qui sevit in ipsam
 Magnanimi herois, ferturque in triste cadaver
 Carmine scurrili, Scurrarum pessimus ille,
 Cælo animam indignam colliso in gutture claudens
 Auratus, gratas Coruis det hiantibus escas.

DE OBITV CAROLI IX. GALLIAE

Regis : & de fratris huius Henrici repentino
è Regno Poloniae discessu.

S Ecurus nimium fati, lethiq; paterni,
Quo tuus interijt pater acta cominus hasta:
Immemor & fratris Francisci, qui puer olim
Impius, auersa dum Christum negligit aure,
Corruit, aure ipsa putri ab radice reuulsa,
CAROLE REX, fueras equidem. Nunc numine laeo
Incertum qua morte cadis : tibi iura fidemq;
Frangere propositum fuit alta mente repostum.
Vox sonat in caelis animarum heu crebra piarum,
Quas tibi erat visum laniena perdere tristi.
Luce cares vita, atq; utinam quoq; morte careres.
Vixisti satis, & mortis solamen habere
Hoc potes, ante obitum quod tædæ sacra Nauarræ
Iura, & seuorum conuiuia Centaurorum
Tristia vidisti, & Lapytharum more peracta.
In quibus egregium & nulli virtute secundum,
Collignum heroem, membratim in frustra recisum,
Penè tuis visum est epulandum apponere mensis.

Post tua fata, tui manes, umbraq; vagantes
Sanguine adhuc inbiant: & multum hinc inde cruorẽ
Collectum inspergunt tumulo: Vt qui sanguine viuus

Expleri haud poteras, ex sanguis sanguine inundes.

*Tu qui Sarmatijs cecisti nuper ab oris,
Regis ubi titulum haud tenuisti tempore longo,
Rex siquidem nunc es profugusq; & transfuga; fratris
Affectans Regnum, fatali sorte creatus
Rex ubi Gallorum fueris, Bella, impia Bella
Dedisce, & Christi palantes affere cætus.*

*Fac Patris, & Fratrum moueant te exempla tuorū,
Tres siquidem hi fato ceciderunt mortis iniquo.
Exitus in Dijs est: pœnam perpende tuorum,
Henrice, & tandem meliori pectore sumpto,
Disce tuam vitam, atq; in te descendere di ce,
Ultimus es, genuit quem stirps Valesia, & in te
Desinet hæc forsã radicibus extirpata;
Semen enim perit (ut vox fert diuina) malorum,
Mitior offensi nisi fiat numinis ira.*

*Ecce Polonorum cœu Vulpes sceptrâ adiisti,
More Lupi & capti es simulatis usus habenis:
Ergo ubi nulla data est tibi desauire potestas,
Paruo interuallo regnans sine laude abiisti
Oryor & ventis, Lepore & velocior omni.*

*Te rãmen humano Cæsar mitissimus ore
Excipit, & profugum non dedignatur amicum.
Obuius egressus, magna comitante caterua,
Ingens ingenti quã Fons extractus in Istro est,*

*Hic tibi dat dextram, teq; hic, Henrice, salutat,
 Atq; hinc Casaream te Regem ducit in Aulam.
 Hunc tu promissis forsā mulcebis, at imo
 Corde aliud volues, natura impulsus auita.
 Natura ceu quiq; suæ sua semina seruat.
 Nunc vade, hosq; duos tecum rogo sumito versus:
 Et Lat è terris a Les Crīstata Polonis,
 Ut Vr̄l̄m s̄llit terras, s̄c̄ nocte recessit.*

IN OBITVM
 NOBILIS ET MAGNIFICI VIRI, D.
 GVILHELMI GIENGERI, S. Cæs. Maiest.
 Camerae Consiliarij, &c.

Nimirum tristes casus, & tristia fata
 Impendent passim: quæ cælum desuper altum
 Intentat nobis, & totum territat orbem,
 Tristibus aspectu insolitis & in æthere flammis.
 Ergo suas vires nunc forsitan exerit illa
 Stella diu visa: axi Cassiopeæ polari
 Quæ vicina sedet: media sub luce diei,
 Nec frustra nuper subitis euannit auris
 Fax stellæ in morem simulato lumine fulgens.

Et iam natura series mutatur & ordo,
 Atq; fides, pietasq;, & non durabile pacis

*Ius ruit in præceps, & cedit viribus æquum,
 Communem in cladem. Nec longè exempla petantur:
 Sunt multa in promptu, sunt nostris obuia terris,
 In quascunq; velis sensus defigere partes.*

*Hac ita dum tristi fatorum sorte geruntur,
 Inter magnates, & sæuo Marte potentes,
 Ne sit fortè expers sortis quoq; vulgus acerba,
 Inuida mors multos vitali lumine priuat
 Dignos laude viros: fuerat quos optimus inter
 GVILHELMVS claro GIENGRORVM è stemmate natus,
 Vir præstans: cuius tot iam labentibus annis
 Virtutem, & vigili constantem mente laborem,
 Cæsareæ Maiestatis Camera Aulica nouit.*

*Hic igitur fractus curis, senioq; grauatus,
 Dum iacet, & sensim longo languore fatiscit,
 En tandem placidi moriens in imagine somni,
 Suspirans Christum, mortali cessit ab æuo,
 Atq; beatam animam superas efflauit in auras,
 Februa quando dies vigesima septima fulsit,
 Temporis & ratio nonam signauerat horam,
 Phœbus at in medio nondum fuit æthere visus.*

*Felix morte sua, nec multa ad damna relictus,
 Quæ nobis restant miserando in turbine rerum:
 Felix excelsi factus nouus incola cæli,
 Res vnde humanas, & nos quoq; respicit omnes*

GABR. GIENG; ET GVILH: SEMANNO.

*E gremio Christi, atq; æterna gaudia vita
Ante Dei solium supra aurea sidera carpit.*

*Salve anima ô multis quondam gratissima viuis:
Iamq; vale, ô anima, excelso gratissima cælo.*

NOBILIBVS

GABRIELI GIENGERO, ET GVIL-
HELMO SEMANNO, Vienna Sienam Italiæ
proficiscentibus, Anno 1573.

Q Vando via accincti, nunc mœnia magna Viennæ
Linqvitis Austriacæ, quã maximus alluit Ister,
Et per nubiferas Alpes, aditusq; viarum
Rupibus abruptos, clara loca amœna Sienæ
Ambo animo petitis præsentis & pectore forti:
Accipite hæc vestrum testantia carmina amicum,
Egregij iuvenes, clarisq; parentibus orti.
Giengere ingenua semper mihi mente colende,
Optime amicorum tuq; ô Seemanne meorum:
Ambo pares studijs, annis florentibus ambo.
Nos amor & placidis iunxit concordia verbis,
Longus amicitia nos confirmavit & vsus,
Quã sita Leucorei sunt atria docta Lycæi.
Illic in studijs iuueniles egimus annos,
Inde iter ingressi, per mille pericula rerum,

Angu.

Angustasq; via fauces, & inhospita lustra,
 Montibus in crebris umbrisq; errauimus altis,
 Prisca Ratisponæ dum tandem intrauimus Urbis
 Mœnia; & hîc paucis placuit residere diebus.

Hac Romana cohors fuit olim in sede locata,
 Imperij ut fines validis defenderet armis:
 Urbs populosa olim, centumq; suburbia habebat.
 Saxeus hîc rapidis pons Istri exstructus in undis
 Eminent, eximum monumentum in flumine magno.

Porrò hinc Danubij glaucum traiecimus amnem,
 Venimus inq; tuas montosa Patauia portas.
 Nocte ubi consumpta Stellas Aurora fugarat,
 Surgimus, atq; caua rapidas trabe verrimus undas,
 Peruehimurq; omnes ad amœna mœnia Lynce.

Hîc mihi causa grauis socios vos abstulit ambos,
 Susceptaq; via comites: discedimus inde,
 Diuidimurq; via diuersa, & parte locorum.
 Laureacum Seman, tuq; ô GIENGERE, petebas:
 At mihi Ioannem prælustri sanguine natum
 Aschpannæ gentis, properanti inuisere gressu
 Mens erat. Illius studijs nam dediti honestis
 Filioli, ingenio felici atq; indole magna,
 Hoc à me multis precibus votisq; rogabant,
 Quando relinquebam flauentes Albidos undas.
 Tunc propè agebantur quinti consinia Iustri,

*Ex quo longinquas, patrijs submotus ab oris,
 Dum peragro terras, studijs addictus honestis,
 Multa tui ignotis peregrinus in Urbibus hospes.
 Cumq̄, tot ac tantis fortuna sæpè procellis
 Iactatus fuerim varia in regione locorum,
 Hæc quoq̄, defuerat fatis sors aspera iniquis,
 Auspice dum Christo Austriacas excurrere in oras
 Fert animus, magna & superata parte viarum,
 Wimspracum propero, calidis feruentibus auris,
 Quodq̄, erat, expedio: verbis tractatus amicis,
 Atq̄, epulis lautis Aschpanni tecta relinquo,
 Perq̄, viam auditam nunquam mihi nec quoq̄, visam,
 Exortis ab eo pluuijs per saxa, per undas,
 Ecce via tristis facies pluuiæq̄, frequentes,
 Et tacitus dolor, & tacita sub pectore cura,
 Prosternunt lassos artus mihi, cunctaq̄, membra
 Vix vires habuere suas: genua agra trahebam,
 Loripedi similis: mox imas seuæ medullas
 Inuadit febris, totos & seuit in artus.*

*Vix tandem Auriga Stirensi vectus ab Vrbe,
 Triste iter exhausti, Diuiq̄, ad pascua Petri
 (De cælo innumeris ornata ò pascua donis)
 Perueni: hac socios amissos sede requiro.
 Nec mora maternas ultrò me ducis in ædes,
 Guilhelme ò Seman: cui nobile stemma vetustum*

*Bauara terra olim dedit, arx est quà sita Mangra.
Mater Giengera est tibi: Matres inter honestas,
Fœmina quæ multo virtutum lumine lucet.*

*Namq; quot officijs hæc ægrum, & me malè habentem
Affectit? toto languentem corpore molli
Composuit lecto: medicas mox quæsiit artes:
Concoctuq; dapes faciles: potumq; salubrem:
Et quæ prætereà ægotantis postulat vsus.*

*Quid? quòd & ipsa vltro felici pharmaca dextra
Miscuerat misero? sumptas dum non tulit escas (ptas,
Languidulus stomachus, fuit & vomere una volu-
Illa animum in partes rapit has, mox rursus in illas,
Ventriculum unguento reficitq; extrinsecus ipsum,
Dat simul & potum, quo conuenientior alter
Vix erat, internas incisim abstergere sordes,
Corporis & fractum paulatim reddere robur.*

*Pro quibus officijs quoniam nunc nulla rependo
Munera, grati animi signum, Semanne, Camænas
Has cape queso meas, nec paucos despice versus,
Per quos fama manet vniuersæ, & florida semper,
Dum benè apud memorem veteris stat gratia facti.*

*Ister in Italiam prius ibit, & Albis in Istrum
Influet, atq; imæ iungentur sidera terra:
Quàm capiant animum Matronæ obliuia tantæ
Vlla meum: memori gestabo hanc pectore semper.*

Nunc

*Nunc, Semanne, altis feliciter ito per Alpes,
 Tuq̄, comesq̄, tibi materno sanguine iunctus.
 Ille gerit nomen, quod idem fert Angelus ille,
 Seria qui summi peragens mandata Tonantis,
 Attulerat letam tibi, Diva Maria, salutem.
 Ille igitur Gabriel vos tutis protegat alis,
 Atq̄ olim studijs, & linguis pluribus auctos,
 Vos rursum patria incolumes ad tecta reducat.*

CHRISTOPHORO HVEBMERO WEL-
 fensi, Vienna in patriam discedenti, Anno
 1573. laborans febri recidiua.

Quo mea sit fortuna loco, qui casus agat res,
 Scis equidem, ô longo mihi consuetudinis usu
 Cognite, nec solùm rebus spectate secundis,
 Verùm etiam aduersis HVEB MERE resflantibus auris.
 Quis status, & rerum quæ nunc sit forma mearum
 Scis, inquam: Infirmo dum fracta in corpore vires
 Sua febre tremunt, & mutua praelia miscent.
 Nam modò frigus acre internos mihi seuit in artus,
 Ut rigeat toto concretus corpore sanguis:
 Mox at ubi pulsus cessit de corpore frigus,
 Insurgit calor, & flammam putredine miscens,
 Aësuat, atq̄, imas coquit intra membra medullas.
 Miror in hoc igitur morbi discrimine, miror

Ingenium haud torpere meum: lectumq; febrilem
 Non dedignant Phœbi quoq; miror alumnas.
 Gratia alumna tibi Phœbi, tibi gratia Musa,
 Quæ me languentem, quæ me mea fata gementem
 Coram astans reficis, motoq; ad carmina sensu,
 Tincta Pericleo aspiras mihi verba lepore.
 Nimirum officij hoc charo debemus amico,
 Thesea qui mente mihi constanter adhæsit,
 Rebus ut in lætis, sic duri in turbine fati.

Ergo ibis sine me, patrias ergo ibis in oras

CHRISTOPHORE? à charo charus diuulsus amico?
 Sicne ibis sine me, nec te remorabor euntem?
 Plurima sæpè mihi tecum collata recordor,
 Alter ubi alterius sermone silentia rumpens,
 Vel certare iocis, vel idonea dicere vitæ
 Gaudebat, lepidisq; fefellit tempora dictis.
 Seu nos Albiaci tenuere palatia Ludi,
 Candidus Aonijs quæ mons clarescit ab undis,
 Seu nos Istriadas iterum fors iunxit ad undas,
 Opposita infestis quæ propugnacula Turcis
 Stant mole ingenti, vallatisq; argere muris,
 Semper amicitia manserunt vincula nostræ
 Firma, nec hæc vlla lis improba luce diremit.
 Sæpè ergo optabo (si quid modò vota valebunt)
 Ne sic externis verfer peregrinus in oris,

VIENNA IN PATRIAM DISCED.

Ut mihi non aliquem sors fidum iungat amicum.

*Fide mihi, atq; diu in clara explorete Vienna,
 Auocat hinc rerum dum te status iste tuarum,
 Christophore, in patrias felix proficiscere terras.
 Hei mihi, quòd luri incumbens studioq; forensi,
 Cogor, ais, medio demittere carbasa cursu.*

Vera quidem dicis: sed si florentibus annis,

Nec doctrina tibi nec rerum deficit usus.

Dum vigor omnis adest, solidaq; in corpore vires,

Naturæ hac bonitate tua patriaq; tuisq;

Rebus consulere, & communem optare salutem,

Et magna est virtus, annisq; industria maior.

Nunc equidem exactis completur mensibus annus,

Ex quo argumento scripsi tibi carmen eodem,

Leucorea quando fueras digressus ab urbe.

Ergo quod optavi votis ardentibus illo

Carmine, in hoc rursum non est iterare necesse.

Nam neq; me certa fallunt presagia mentis,

Quin genus, & proauos, famamq; æquare paternam,

Christophore, exoptes summa connixus opum vi.

Restat adhuc vnum, quod aperto dicere versu

Necdum animus iubet, at tacito sub pectore condit.

Quicquid id est, faustum, felix sit, & utile semper,

Quando aderit rerum meta expectata tuarum,

Teq; DEVS quando fato meliore beabit.

EPITHAL: LEONH; LACKNERO, ET

*Tunc ego præ reliquis veteri gratabor amico,
 In noua consurgens sublimi gaudia verſu.
 Interea rapido rurſum digreſſus ab Iſtro,
 Atq; iterum patriam incolumis delatus ad urbem,
 Vne ſine inuidia, molles feliciter annos
 Exigito, & concors concordibus vtere amicis.
 Quicquid conſilij, quicquid meditare rerum,
 Ex voto hoc animi fauſto tibi numine cedit.*

*Plura aliaſ optabo: vale iucunde ſodalis,
 Atq; hæc quæ morbo partim meditata febrili
 Sunt mihi, partim etiam ingrato ſtillante catarrho,
 Venæ Pierios craſſè oppilante meatus,
 Carmina leto animo, dextraq; Hæb mere benigna
 Accipe, quodq; facis, veterem conſtanter amicum
 Dilige. Sic omni vinas feliciter æuo,
 Dulcia tranquillæ traducens tempora vitæ.
 Iamq; vale, atq; tui ſerua Danielis amorem.*

LEONHARDO LACKNERO, ET HO-
 neſtiſſimæ fœminæ BARBARÆ, Caſparis
 Vvaltzhoferi relicte viduæ, Sponſis:
 Epithalamium.

D*Vm niue agri candent, glacie reſolutus & Iſter
 Fertur in arua furens, rapit & ſecum obuia quæ.
 Hic ubi turrite ſtant mœnia vaſta Viennæ, (que,
 Fons*

Pons & ubi situs est, nuper diffractus aquis Pons :
 Tempore difficili hoc sacra noua fœdera tædæ
 Mirabar fieri, sed causas scrutor ut omnes,
 Atq; animo dubio nunc huc, nunc diuidor illuc,
 Improvisa mihi roseo Venus astitit ore,
 Me dubium dictis sicq; ultrò affatur amicis.
 Pone tuas, inquit, vates charissime, curas,
 Tempora nam tædæ sunt qualibet apta iugali,
 Nil ita difficile est, ut non mihi cedere possit.
 Non obstant rigida glacialia frigora Brumæ,
 Nec nocet effusa cœlestis Aquarius urna :
 Sæui hÿemis quando, mihi tunc calor omnis adheret.
 Hinc nuper quidam sequitur dum castra Diones,
 Et breue carpit iter, pluuia correptus oborta,
 Obuius & cunctis recluso carcere ventis,
 Nescio qua tostius circum præcordia flamma,
 Pluribus optabat calidum cor spargere lymphis.
 Quid non vincit amans? ardetis semper amantes,
 Sint licet emissæ ventorum è carcere Cori.
 Ardete: at vetitam de pectore ponite flammam.
 Vidi ego coniungi quos iungi nemo putabat,
 Abruptaq; fide, atq; abrupto fœdere amoris,
 Vidi sæpe mori multos haud numine dextro.
 Ergo agite & castam nutrite in pectore flammam,
 Qualis inest flamma his, quos mutuus afficit ardor,

Qui-

Quiq̄, colunt liciti veneranda cubilia lecti.

Non hac flamma nocens, verum illa reciproca flamma

Quondam autore Deo humanos diffusa per artus, (est

Tunc ubi homo primus somno fuit excitus alto,

Agnovitq̄, suo sumptam de corpore costam,

Costam quam castam casto decet esse marito.

Et nunc unanimes duo tali vruntur amore,

Digni ambo longam & felicem degere vitam.

Quos ego, quosq̄, Deus. Verba imperfecta reliquit

Hec Venus, & tenues velut umbra recessit in auras.

Fallor? ad Istriadas hac num fataliter undas

Euenere mihi, ut thalamos LEONHARDE cupitos

Sponsus inire paras, Sponsa praestante potitus.

Fallor? an & prono dum sese lumine Titan

Condit, & Oceanum inflexio temone salutat,

Coniugium dictis vestrum solatur amicis

Vir sacer, & dextram dextra coniungere mandat.

Et iam pompa frequens stratis conuiuia mensis,

Apparat, & dapibus mox sese oblectat opimis.

Illic docta cohors, clarorum & turba virorum

Coniunctim residet: media inter pocula mensa

Quaestio de varijs oriturq̄, grauissima rebus.

Hic verò calebs cætus sua proluit ora,

Ingenti patera exhausta, victusq̄, Lyxo

Attollit plansum, vixq̄, expectare potestas

Dum

*Dum liceat sumpta choreas agitare puella
 Parte alia verbis inter se mussat amicis
 Matronarum ordo, virtute insignis & annis.
 Ponè sedet vultu pariter cultuq; decoro,
 Virgineus chorus, & nitidis resplendet ocellis,
 Purpureusq; color niveo permixtus, honesta
 Eminent in facie, & toto diffanditur ore.*

*Ecce autem densis nox terram inuoluit ut umbris,
 Cinctus Hymen viridi (visu mirabile) myrto
 Improvisus adest, flagrante instructus & igni,
 Tadam inter Sponsam Sponsam portabat & ipsam.
 Vox volat: Hymen adest, linguis animisq; fauete:
 Hymen adest, eia: Sed vocem hanc supprimit Hymen,
 Ac medius graditur, flagrantem & ventilat ignem,
 Coniugio hoc gaudens, castumq; cubile recludens,
 Sponsam intra thalamos chara cum coniuge ducit.
 Ipse fores vigil observat, mox claudit, & inde
 Tale facit carmen, foribusq; inscribit in ipsis:
 Corpore qui duo sunt, carne una & mente ligantur,
 Felices vivant, & amoris premia portent.*

DE CONVIVIO DIE XI. SEPTEMB:

Anno 1573 Glogouix in Silesia habito: Ad
 Magnificum Dñ. Ioachimum à Bergk,
 Cæs. Maiest. Consiliarium.

Q Vando sub hesternâ tenebrosa crepuscula noctis,
 Ipse duos inter medius, Ioachime, sedebas,
 Parte tibi & dextra præstanti corpore adhesit,
 Minguicia gentis decus, & nova gloria Caspar;
 Kraknuicius sed enim tibi adhesit parte sinistra:
 Visus eram mundi velut amplo astare Theatro,
 Virtutum & speculo. Rerum experientia magna,
 Sic audita mihi, doctrinæ insignis & usus.

Nam modò me veterum Bizantia mœnia Thracum
 Cernere credebam, media inter & agmina Turcæ
 Seria pro nostro expedientem Casare iussa
 Minguicium, fama insignem & felicibus actis,
 Facundum cauta sermonem promere mente.
 Dum verò in Leges vastiq; volumina Iuris,
 Prudenti ingrederis, Ioachime, atq; ore disertò,
 Bartolus & Baldus, quosq; est nunc dicere longum,
 Visi astare mihi, & Legum dissolvere nodos.
 Tertius è vobis alter mihi visus Ulysses,
 Per mare, per scopulos, adituq; carentia saxa,
 Qui patrios rursum incolumis remeavit ad agros,
 Nobile Kraknuicio ducens à stemmate nomen.

Quæris, utrum potius lautæ tot fercula cœnæ?
 An verò laudem dulci, Ioachime, lepore
 Sermones tinctos? Equidem laudatur utrumq;
 Quântò at mens hominis mortali est corpore maior,

Quan-

AD Dñ. IOACHIMVM A BERGK.

Quantò etiam citiùs pereunt potusq; cibiq;
Tantò vestra etiam cœna maiora peracta
Colloquia esse puto, vino condita lepore.

Hæc, Ioachime tibi, cui dulcis nectaris instar
Verba fluunt, numeris volui perscribere paucis,
Cum Domino nunc quando meo hæc versaris in Vrbe,
Quam flauus lentis Viadrus præterfluit undis,
Glogouiam dictam, vulgari at nomine Glogaw.

Viuite felices: à magno huc Casare missi
Difficilem causam & discors componere vulgus.

AD MAGN. Dñ. CASPARVM A MIN.
GVIZ, cùm ex Senatu Imperij in Senatum Cameræ
Aulæ ascitus esset: & sub idem tempus Autor in Can-
cellariam eiusdem Cameræ receptus esset,
Anno 1574. Mense Martio.

HActenus Imperij memoranda negocia, Caspar,
Nomine Casareo tractasti, huc missus & illuc,
Te Bizantini bis vidit & Aula Tyranni,
Christiadum causam verbis egisse disertis.
Te Sueonum Regnum, te bellæ Dania vidit
Composuisse graues cognato in sanguine rixas,
Quando mare in decimum bellis flagrauerat annum.
Gotha ubi capta fuit, captusq; ubi Saxo Viennam
Dux fuit abductus, vitamq; hinc claudere iussus,

Supplicia immanes Centauri at digna tulere :
 Arua Ducis capti, ditionem prorsus & omnem,
 Tu partitus eras Legatus Caesaris : inde
 Tyrigetum è terris rediens felicibus astris,
 Ecce nouo, Caspar, decoratus honore vicissim
 Ingredere Camera Aula Consiliarius, illic
 De Belli neruis, de viribus Imperijq̃
 Noctes atq; dies opus indulgere labori est.
 Ingredere ò felix : sed dum sic numine fati
 Res cadit, vt Camera tecum coniungar eadem,
 Mixtus ijs, fido qui pectore plurima iussa
 Expediant scriptis, secretaq; condere norunt,
 Me, Caspar, precor vt veteri digneris amore,
 Nunc magis atq; magis. Quanto meq; altior extas
 Consilij pollens, & rerum præditus vsu :
 Tanto maior erit tua laus, tua fama per omnem
 Didita passim orbem : minimum cum maximus arte
 Excultum at docta Phœbi amplecteris alumnum,
 Qui tibi sede loci, & Camera nunc iungitur vna.
 Tecum ego nuper eram loca per longinqua profectus,
 Meq; tibi fidum in dictis factisq; probaui.
 Marcomani Testes, Syluisq; Bohemia cincta,
 Slesia, Lusatia, & Viadrus, Sprea, Nissus, Havelus.
 Ergo tuis verbis ceu commendatus abundè,
 Caesaris assensu arcanas Camera inter opellas

Nunc

*Nunc tecum ingredior (passu tamen impare) Caspar:
Sic opto, hinc ambo longum ducamus ut euum.*

*Tu consultando Camera de mole grauata,
Exhausta & Bellis per tot durantibus annos:
At ego scribendo Hungarici ad confinia Regni
Quacumq; inter se statuet mandata Senatus:
Ne desit quidquam quod Belli postulet usus,
Quisq; sua & maneat miles statione fidelis.*

*Quod si Fata diu te fortè hinc viuere nolint,
Et Sprea te iubeat patria in ditione manere,
Hocq; graue officium durumq; relinquere munus:
Me iubeant etiam tecum hinc discedere Fata:
Huncq; grauem meliore statu mutare laborem.*

AD ILLVSTREM ET MAGN. DO-
minum Richardum Strein, Baronem de Suuarze-
navv, &c. Cæs. Maiest. Consiliarium, &
Camerae Aulae Præsidentem.

*C*Um puer Alsatias olim esses missus in oras,
Turris ubi nubes se vertice tollit in altas,
Miraculum Mundi octauum quæ dicitur esse:
Sturmus erudijt, docta teq; imbuuit arte,
Miratusq; tui ingenij præstantia dona,
Naturam docilem, & mores grauitate politos,
Te sibi conuictu, assiduo coniunxit & usu.

*Inde viri tanti primis imitator ab annis,
 Argutè, doctè, scitè, purè omnia scribis,
 Atq; in verborum breuitate est copia diues:
 Talia Nestorius animus te, Streine, docebat.*

*Ipse ego qui fueram Argentina tempore eodem,
 Te iuuenem vidi multos precedere tantum
 Doctrina, ingenio, quantum Sol anteit ignes
 Lumine cœlestes: Et quantò creditur esse,
 Sol terra maior, tanto quoq; maior haberi
 Nobilitas debet, quæ doctas excolit artes,
 Atq; humanarum rerum sibi comparat usum.*

*Consilio ergo graui Camera te præficit Aula
 Maximus Æmilius: te Præsides cuncta geruntur,
 Quæcumq; in tantis Bellorum motibus usus
 Postulat armorum, ne desit copia nerui.*

*At dum Saxonis huc veni nuper ab oris,
 Cessauiq; Scholas, & docta intrare Lycæa,
 Paulatim ut discam seruire, & munia obire,
 Fac me, Streine, tuo nunc amplectare fauore,
 Dum fruor imposito mihi munere, dumq; manebis
 Præsides in hac Camera: nam moles maxima rerum,
 Streine, tuis humeris incumbens, corporis omne
 Robur, & ingenij vires prosternet, & æuum
 Ante diem rumpet, (tua quæ natura videtur:)
 Hoc nisi dimissus discedas munere felix.*

Inter-

*Intere à vine, ô longa dignissime vita,
 Streine, decus patria: Musarum dilige alumnus,
 Prussia quem genuit: qui te florente sub auro
 Miratus iuuenem est: sed nunc veneratur adultum,
 Commendatq; tuo sese, & sua cuncta, favori.
 Iamq; Vale longos, vir praestantissime, in annos.*

CARMEN FVNEBRE, IN OBITVM
 Illustris ac Magnifici Domini, Domini Eccij Comi-
 tis à Salmis & Neuburgo ad Oenum, Sac. Cæs. Mtis.
 Consiliarij, Comitiscq; quondam Posoniensis, ac su-
 premi Iauriensis Capitanei: die 7 Iulij Anno 74.
 defuncti: cuius funus mense Februario,
 Anno 75. Viennam delatum est.

E Rgo etiam cineres atq; Eccî busta videmus,
 Magnanimi heroïs: subito quem funere raptum
 Mars dolet: & posita bellax gemit egide Pallas.

Occidit heu, Geticæ quem non potuere phalanges
 Sternere, quanquam astu atq; infestis sæpius armis
 Cadem intentabant, & fraudes sæpè struebant.
 Consilijs pollens, aduersos acer in hostes,
 Inq; bonos comis fuit. Hinc nos inter, & hostes,
 Pannonias latè est eius laus sparsa per oras.

Scilicet in natos maiorum exempla redundant:
 Fortibus eq; viris praestantes Marte creantur.

Qua-

CARMEN FVNEBRE, IN OBITVM

Qualis enim quantusq; fuit pugnacibus armis
 Nicoles quondam Salmensi sanguine natus?
 Quem tremuere vnda Ticini: regia quando
 Huius in inuictam venerunt lilia dextram.
 Vir magnus bello atq; animo. Qui vim tulit omnem
 Fortior, obsessam ac defendit ab hoste Viennam.

Ille acies inter, disiectosq; aggere muros,
 Viderat ut medius penè in penetralibus hostem,
 Ingentes vires ingentia vertit in arma,
 Inuictosq; animo consertum reppulit agmen.
 Ast ita dum toto connixus corpore densos
 Stat cuneos contra, allapsi de vulnere saxi
 Concidit, & moriens victo palmam abstulit hosti.
 Sic periit: pugnaq; ingens fuit vsus in illa.

Huius ut ad seros extaret fama nepotes,
 Quà sunt vallata sita propugnacla Viennæ,
 FERDINANDVS CAESAR casam de marmore tumbam,
 Dinam ad Dorotheën, sacra construxit in ade.
 Hic calata vides diuersis bella figuris,
 Atq; oppugnata olim mœnia rupta Viennæ.
 Hicq; per æternum est vnum & commune sepulchrū
 Salmiadum: hic tumulo omnes componuntur eodem.

Hic quoq; Nicoles requiescunt illius ossa,
 Qui patria virtute, & fortibus haud minor armis
 Patre suo fuerat: Cum Drano flumine Sauus

Testis,

Testis, & exuvie deincto ex hoste rebelli
 Sæpè reportatæ. Extincti vestigia patris
 Eccius & bello est magnis imitatus & ausis.
 Pectoris intrepidi miles, qui mente manuq;
 Cesserat heroùm nulli: Sed ad ardua natus,
 Quoslibet aduersos tulit imperterritus hostes.
 Namq; ut atrox agmen nostris inbiauerat oris,
 Pannonij latè incurans confinia Regni,
 Sigethum oppugnans, horrendùm & monia quassans,
 Plurima virtutis dedit hic Comes argumenta.
 Quæ nouère animæ hostiles, minesq; vagantes
 Cæsorum, & tristi quondam sub Marte cadentum,
 Tunc ubi tormentis Tattam muralibus, ac vi
 Amorum ingenti expugnans Comes, ampla trophæa
 Rettulit, atq; hostes inter tot stragis acervos
 Vitam exhalantes undanti in sanguine vidit.
 Wesprinium, atq; alias partes, tulit exitus idem:
 Ut jormidandum Comitibus foret undiq; nomen.
 Ille suis etiam maiora est viribus ausus,
 Danubius memori recolit quæ sæpius unda,
 Quæq; suam laudem & successum fortè habuissent,
 Ni fata, & varia exuperasset opinio mentis.
 Ergo hostes inter, nosq; inter fama superstes
 Illius est: & de tam magno milite restat
 Laus, honor, & totum quæ gloria compleat orbem.

*Huius adhuc restant gemini, duo lumina, fratres,
 Quorum alter donis virtutum illustribus auctus
 Iulius, & generis splendori insistit, & arte
 Nil prius ingenua ducens, hos ambit, & ornat,
 Ingenium quorum studijs incumbit honestis.
 Alter, Nicoleo cui nomen fata dedere,
 Implicitus multis Diuo pro Cesare curis,
 Bellica consilia & grauiora negocia tractat.
 Ambo animis, ambo insignes virtutibus amplis,
 Longa ambo. vita & Romano Cesare digni.*

*Quando sed hoc funus luctu comitamur acerbo,
 Reliquiasq; Ecce tumulo sociamus auito,
 Vos vini extremum extincto prestetis honorem,
 Et tumulo astantes hæc mecum effundite vota.*

*Saluete illustres animæ: in cælumq; recepti
 Salmiadum manes: dum floret clara Vienna,
 Dumq; in Dorotheës templo commune sepulchrum
 Stat generis vestri: donec fluit unda Mosella,
 Vester Salmo unde Istriadas migravit in undas,
 Semper honos, vestrumq; decus, laudesq; manebunt.*

CL. V. HVGONI BLOTIO I. C. CAES:

Maieft. Bibliothecario, Sponso: & Barbaræ Ober-
 spergeræ: Thomæ Sibenburgeri relictae vi-
 duæ: quartas nuptias repetenti:

EPITHALAMIVM.

Spon-

Sponsus loquitur.

*S*Æpè animo dubio sensa in diuersa trahebar,
 Qualem coniugio Uxorem mihi ducere vellem,
 Res siquidem grauis est uxor. Ducamne puellam?
 Illa meos mores quamuis addiscere posset,
 Attamen apta mihi non esset forsitan illa.
 An viduam? Domina hæc vult dici, vultq; timeri,
 Et parere assuevit mage, quàm parere marito.
 Num vetulam? Posset diues vetula utilis esse,
 Si Subitò moriens & opes mihi donet & aurum:
 Sin vitam duram longos producat in annos,
 Quis patienter anum rugosaq; perferat ora?
 An cupiam pauper ditem? Non. Maior haberi
 Me volet, atq; aliquid me contra semper habebit.
 Ergo inopem? quid inops opis afferet? hanc quoq; nolo.
 Multiloquam? Mulier verbosa est res odiosa.
 Pauciloquam? nequit hæc letum exhilarare maritum.
 Formosam? insidias formæ struit ipse Cupido.
 Deformem? ingratham cupiat quis ducere pœnam?
 Fœcundam? illa domum multa mihi prole grauabit.
 An sterilem? sterili decus extat in arbore nullum.
 Prodigam? erit magno mulier mihi prodiga damno.
 An parcam? Parcis moriens Parca omnia linquet.
 Humanam? humanis capiuntur corda loquelis.

AD HVGONEM BLOTIVM.

Nunquid inhumanam? hanc horrebit quilibet hospes.
 Ornatam? magnos sumptus ornata requirit.
 Sordidam? erunt sordes huius mihi nausea magna.
 Audacem? ad facinus quoduis est pronior audax.
 An timidam? timor est natura ignobilis index.
 Religione mihi diuersam? Res mala, iuncti
 Cum duo carne vna, Fidei discrimine pugnant.

Sic cupiens uxorem vbi cuncta expendo futura,
 Sensibus ambiguus nunc huc, nunc diuidor illuc:
 Ac nisi sanctum prima vsq; ab origine mundi
 Hoc vitæ genus esset: niq; hoc, Christe, probares
 Coniugij vinculum: Quis libera subdere vellet
 Colla iugo? Sed enim quia sic est utile nobis,
 Sicq; tibi visum cæli terraq; potenti,
 Millibus in multis numero quam deligo ab omni,
 Quam volo, quam quero, quam solam diligo Et vnâ.
 Da mihi Christe PIA: PIA sola est optima coniunx.

Aenigma ad Sponsum.

Plena iam tua Sponsa gaudiorum,
 Te fidum quod habebit, optimumq;
 In vita Socium: viro potenti.
 Quod iungit thalamum tibi potentem,
 Quæso dic mihi nunc, amate sponse,
 Quæ res gaudia copiosa
 Sponsa perferet? Optimum, et potentem

*Te Vatem memorabo: tuq; habebis
Optimam sociamq; prapotentem.*

*Ad eundem de obitu Vxoris, cum qua non
multos Menses vixerat.*

N*Vper vt ambigua ductus ratione fuisti,
Qua tibi sponsa foret thalamo ducenda iugali,
Venerat in mentem diues vetula, hanc cupiebas,
Conditione tamen sub certa: si cito cedens
Rebus ab humanis, tibi gazas linqueret amplas.
Audiit omnipotens tua vota. En vix ubi Menses
Prateriere nouem, tua coniunx mortua, Bloti, est,
Qua iam facta fuit rugosa senilibus annis.
Et quia fidus eras vir, nocte dieq; paratus
Officium prestare tuum, tibi millia nummum
Fulvorum liquit viginti, pluraq; dona,
Vt iuuenem possis sine magna dote puellam
Ducere, & effatis annis conferre iuuentam.
Desine flere igitur, Bloti: Tibi coniugis ista
Mors lucrum dedit: atq; in funere jænore gaudes.*

AD IOANNEM ALPHONSVM CA-
staldum, Cæs. Maiest. Aulicum: de
Symbolo eius,

VBI AMOR: IBI DOLOR.

N Vnq̄ solus Amor: Dolor hunc comitatur, Et vl-
 Subsequitur, tacitoq̄ remordet pectora luctu. (trò
 Sic iuuat aspectus formosa sæpè puella,
 Et nocet aspectus formosa sæpè puella.
 Sic gaudet virgo si quem sibi iunxit amantem,
 Hæc eadem mæret si quem sibi iunxit amantem.
 Esse quis hoc credat? Non longè exempla petantur,
 Sunt multa in promptu, humana sunt obuia sorti,
 In quascunq̄ velis sensus defigere terras.
 Sæpè ubi flagrat amans, Et cæco carpitur igni,
 Ipse oculis cassus puer, instructusq̄ pharetra
 Aduolat, Et motis alato in tergoe pennis,
 Saucia transfigit volucris duo pectora telo,
 Insolitos faciente ignes: Hinc feruidus ardet,
 Ut voto potiatur amans, Et virgine amata:
 Nulla quies animo, flammis exastuat imus:
 Non secus ac rapidis cùm Ceruus solibus vstus,
 Et sitit, Et gelidas desiderat agrior undas.
 Seu stat amans, votis charam suspirat amicam:
 Seu sedet, infixos versat sub pectore vultus.

Vidi ego non rarò læta inter pocula mensæ,
 Diuersos diuersa mouentes pectore in imo,
 Atq̄ aliquos hilares multa ore efferre faceta:
 Vidi alios contrà demisso lumina vultu
 Flectere, Et ex imo suspiria ducere corde.

Gaudia letus amat, sequitur sed tristia tristis.

*Par est anxietas in amata sapè puella,
 Dum dolet, & vulnus venis alit agra sub imis.
 Illa animum in partes rapit has nunc rursus in illas,
 Ut cupidis aliquam furtis excogitet ansam,
 Qua voto chari succurrere possit amantis,
 Mutuaq; alternis toties agat oscula labris,
 Donec victa calore, & pulso à corde timore,
 Implicita heu tandem membris iuuenilibus, ipsum
 Ludat opus Veneris, nimisq; aggrauet orsis.
 Verùm ubi nulla datur votum hoc explere potestas,
 Et ratio vetat, aut inhonesta cubilia factum
 Dissuadent, animusq; ardorem agnoscit iniquum,
 Multaq; sunt vetitis admista pericula votis:
 Tunc dolor, & fremitus, lachrymarũ & larga fluenta,
 Triste necant pectus, singultans guttur & angunt.
 Et iam mallet amans auersis durus ocellis
 Candida formosæ nunquam vidisse puellæ
 Membra, vel argutis nil se tentasse loquelis.
 Illa etiam infixas optaret ponere flammæ,
 Qua ponat non arte videt, ratione nec vlla:
 Dum dubitant ambo, & luctus & gaudia miscent,
 Insidias illis mira struit arte Cupido.
 Quid non ille potest? audaci pectora motu
 Furtim implet, subditq; animos ad cuncta viriles,*

Promittitq; locum amborum qui occultet amores.
 Conueniunt ambo, tuta absconduntur in umbra,
 Nec mora, procumbunt: Et mox quod mutus ardor
 Efficit, expletis defessi in amoribus haerent.
 Quae placuit brevis illa fuit, nec longa voluptas:
 Nunc tædet, factumq; oculos nunc territat ipsos,
 Plurimaq; exoritur variorum causa dolorum,
 Quos longum memorare foret: sunt obuia passim
 Diuersis exempla modis, nec simplice forma.

Ergo pharetrati cui seua Cupidinis arma
 Insidiasq; parant, Et amorum vincula neclunt,
 Rerum usu vario, exemplisq; edoctus in ipsis,
 Cautior insidias discat prauertere tales.
 Plena mali res est amor, Et nocitura voluptas,
 Omnia si reputet, si cogitet omnia amator,
 Nil amor est aliud, dicet, nisi dulce venenum.
 Mutua suspicio in cordis radicibus haerens.

Sæpè timet virgo, ne spe lactetur inani,
 Neûe aliam iuuenis sibi quarat fortè puellam.
 Hic quoq; suspecto malè si confidat amori,
 Et timet, Et dubius sensa in contraria fertur,
 Ne statione sua pellatur, neûe repulsam
 Passus, in ora vagi incurrat, ceu fabula, vulgi.
 Successore nouo pulsus prius exit amator.
 Idq; ita dum metuit sensus tunc voluit Et illuc,

Virgineosq; artus limis obseruat ocellis,
 Ne pede furtiuo det amoris signa recentis,
 Flectere neu possit transuerso lumina vultu,
 Neue alij cuiquam nutu signisq; loquatur,
 Signa suæ mentis quæ clam Venus edere suauit.

Deniq; mille in amore dolores, mille querela,
 Et lachryma, & planctus, multisq; obnoxia curis
 Gaudia, & infausto mors omine sæpè petita.

Quisquis habes igitur fallacis Symbola Amoris,
 Hac legito, & monitis promptus pareto benignis,
 Nec graue sit nostras aliquantum audire Camænas,
 Quod pietas iubet, & quod rectum suadet & æquum.
 Hoc sequere, inq; isto vestigia tramite fige.

Disce inconcessas odisse & spernere flammæ:
 Matris Acidalia vitare pericula disce.
 Exitus in Fato est. Casus perpende futuros
 Quisquis amas: quia nil Amor est, nisi tristis amaror.

Adeundem, quinque Amoris linæ.

DVm te senus Amor, Castalde, huc vrget & illuc,
 Multaq; transfixo sub pectore tela recondis,
 Vt possis dulces explere Cupidinis ignes:
 Principiò summis connitere viribus hortor,
 Ut videas aliquam prona tibi mentis Amicam,
 Aspicias illam, suspires semper in illam.

G

Inde

IN OBITVM LAVR: ZIMMERMANNI.

*Inde ubi fortè locus cupidisq; occasio votis,
Tange manu, tactuq; nota quòd amore calescas.
Quin etiam blandis tibi flectere vocibus illum
Cura sit, alternis miscere & verba loquelis.
Oscula si dederis, dabit hæc tibi & oscula rursum,
Victa cadet, parere & pariter parère parata.*

IN OBITVM LAVRENTII ZIM-
MERMANNI, Iuris vtriusque Docto-
ris clarissimi.

Sic igitur moreris: sic, ô clarissime Doctor,
Occidis: atq; tua nos fractos morte relinquis
Communi in luctu. Te coniunx luget ademptum,
Fæmineis totas replens plangoribus ades.
Huic, ubi vitalis tibi sensum sanguis abibat,
Et calor in vacuas è corpore cesserat auras:
Chara vale coniunx, dixisti. Hæc plura loquentem
Non tulit, osq; impressatoro: Dilecte marite,
Ergo quoq; afflictam me dura in sorte relinquis,
Dixerat: inq; sinum lachrymas effudit obortas,
Semianimem charis nequicquam amplexa lacertis.
Stabant, & Dominum turbato corde gemebant.
Serui infelices: properataq; fata dolentes.
Ipsè ego cùm præsens horum spectator adessem,
Pectore suspirans rorantia lumina terpsi:

Iamq̄, illas lachrymas hac mœsta in carmina verto:

Quos tibi doctorum fundam doctissime versus?

Quasq̄, feram exequias? aut quæ funebria solvam?

Raptus es, heu, pheretrumq̄, tuum, tumulumq̄, recentẽ

Attonita videt Ister aqua: Respublica mortem

Incusat, defuncte, tuam: Aonidesq̄, Camæna

Pro versus tristem contexunt undiq̄, pallam.

Te Themis edocuit sanctarum oracula Legum

Solvere, & in dubijs litem decidere causis.

Ingeniosus eras, Iurisq̄, peritus & æqui,

Iudicio dexter promptusq̄. Hæc omnia tecum

Vna dies rapuit. De te tamen extat adempto

Fama memor, totum quæ laudibus impleat orbem.

Venisti ad metam, miseri ad quam tendimus omnes:

Portum inuenisti, & patria nunc viuis in illa,

Electi in qua omnes summum stant ante Tonantem.

Nostræ ubi mox vitæ suprema aduenerit hora,

Illic te viuum viui cernemus, & illic

Omnes æternæ capiemus gaudia vitæ.

EXEQVIAE, TIDEMANNO KLEIN-

FELDIO, Dantiscano: Sac. Cæs. Maiestatis

Aulæ familiari: immatura morte

Prærepto.

Sic igitur miseri dubia defungimur hora:

Sic spe decidimus nostra, & Mors falce recidit
 Nostraque, nosq; ipsos: Ceu prata per herbida messor
 Manè secat florem, quem ros sub nocte creauit.

Ante dies paucos quem sanum incedere vidi,
 Et dixi, huic plenum stat firmo in corpore robur,
 Occidit ante diem viridi KLEINFELDVS AVO.
 Occidit ab, & de tam grandi corpore restant
 Reliquia exsanguis, & nil nisi triste cadauer.

Nota viri virtus: nota experientia rerum,
 Ingeniumq; sagax, felix, & ad omnia promptum.
 Quàm subito vacuas hac cuncta abière sub auras?
 Gluma velut, ventis lusus, puluisculus, & nil.
 Hic vitæ nostræ status est: durable nil est
 Rebus in humanis. Felix qui numine fretus,
 Christe, tuo, misera benè claudit stamina vitæ.

Ergo etsi iusto perculsi corda dolore,
 Fleamus, & exanimum mœsti comitamur amicum:
 Ponimus hunc tamen ex causa meliore dolorem.

Namq; inter gemitus, & singultantia verba, (tos
 Dum luctantem animam, atq; oculos in agone grauis-
 Tidmanni aspicimus, Christumq; in vota vocamus.
 Christe salus hominis: tu Christe redemptio nostra,
 Eia ades, atq; animam morituri suscipe serui
 Istam, istam, istam animã: Vitam hac in voce reliquit,
 Atq; animam in gremium summi patris exhalauit.

Quis

Quis pro vita ista non cælum malit, & optet?
 Summa ubi sumemus rediuiua gaudia vita.
 Tandem ergo finem lachrymis imponere discant,
 Sanguine quotquot erunt coniuncti, quotquot amore.
 In morte hac lucrum est, & in ipso funere scenus.

IN VARIA MUSICA MODVLAMI-
 na ab ALBERTO SPATZIO Noribergense colle-
 cta, & ad Testudinis vsu suauiter ac-
 commodata, Carmen.

Dulce Dei donum est concentus plena sonori
 Musica, quæ pulsis pacato à pectore curis
 Mulcet sæpè Deum, mortalia cordaq; mulcet.
 Fama fidem hinc fecit, motis ad carmina neruis,
 Threijcium vatem manes venisse sub imos,
 Et totum Infernum fidibus mouisse canoris.
 Nec solùm manes Erebi: sed creditur idem
 Concentu traxisse suo syluasq; ferasq;
 Manibus ergo Erebi ne quis syluis hæc feris hæc
 Durior esse queas, diuinam amplectitor artem,
 Qua nihil est quicquam in vita incundius omni.
 Delectent alios varix certamina luctæ,
 Dum pugnam intentat sparsa gladiator arena,
 Delententq; alios quarumuis gaudia rerum,
 Mî placeat resonas percurrere pollice chordas,

Fallere & ingratas leta Testudine curas.

Hoc facit egregijs Musarum dotibus auctus
SPACIVS ALBERTVS, quo non incundior alter:
Tangere fila Chelys celeri resonantia dextra
Novit, & ex sese vario modulamina cantu
In medium profert genuina industrius arte.
Nil Italus fingit, nil Tauto, nil quoq; Gallus
Concentu egregium, Cytbara quod ludere docta
Albertus nequeat: quin transfert omne quod offert
Charta haud visa prius: de se quoq; plurima miscet.

Huic igitur merito faueant iuuenesq; senesq; ,
Quos varia oblectant dulci modulamina Cantu.
Hoc verò quisquis studiosa mente volumen
Collectum cernis, suauem miraris & artem,
Alberto grates dic, huicq; precare salutem,
Felicem & vitam, & longum Testudinis usum.

AD FERDINANDVM FL: F: GRIES-
BECCIVM à Griesbach: de itinere ex Aula
 Cæsarea, in Bohemiam, Silesiam,
 & Lusatiam.

Qua legis, Hermannii sunt carmina pauca Boruf-
Irriguas Mulde condita propter aquas: (s)
Propter aquas Mulde, mediam qui diuidit Urbem,
Cincta racemiferis qua iacet ima iugis.

Hæc

AD FERDINANDVM GRIESBEC CIVM.

Hæc ubi solus erat quondam sine nomine campus,

Nullus & huic murus, fossa nec ulla fuit:

Mole sua crescens, à primo limine nomen

Voce Bohemorum Praga vocata tenet.

Ecquid adhuc memor es veteris, Ferdnande, sodalis?

Nullus an Hermannii iam tibi restat amor?

Forsan in hac etiam quid agam regione requiris?

Quam iuga, quam densum cingit ubiq; nemus?

Accipe. Crescendo implevit ter cornua Phæbe,

Sol tria iam rapidis signa peregit equis:

Sum quando Austriacis (nam vera fatebor) ab oris,

Cum Domino longas iussus inire vias.

Minkuicij nomen tenetis: præstantius illo

Vixq; tulit maius Nobilis ordo decus.

Ergo ubi Danubij trifidum superavimus amnem,

Qui munit muros, clara Vienna, tuos:

Marcomanos transimus agros: atq; inde profecti,

Ingredimur latum per iuga celsa nemus.

Structuram eximij hinc pontis superavimus amplam,

Qua coeunt ciues, Regia Praga, tui.

At sera ut recipit nos Boleslavia nocte,

Qua monte inclusas Isara torquet aquas:

Imus prærupti sublimem montis in arcem,

Quæ vetus à Thebis nobile nomen habet.

Carolus hac Baro nos Bibersteinus arce

AD FERDINANDVM GRIESBEC CIVM,

Excipit: hic longa cogimur esse mora.
Causa mora Dominus, qui Febri afflictus iniqua,
Non valuit ceptas continuare vias.
Letior at nobis ut nona Aurora refulsit,
Pergimus inceptum carpere rursus iter.
Ac tandem optata portus intrauimus Urbis,
Diuidua Sueuus quam pater ambit aqua.
Quem vulgò Sueuum quondam dixere priores,
Dictus ab indigenis nunc Sprea nomen habet.
Vitisferi colles (quod rarum ibi) mœnia cingunt:
Sic Sprea Sprembergæ nomen habere dedit.
Hinc per Silesiæ Saganam proficiscimur urbem,
Cui iungit socias Pobra propinquas aquas.
Ad viadri demum celebrem requieuius amnem,
Quà iacet in plano condita Gloga solo.
Non decet effari his tractatum quid sit in oris;
Multa silere iuuat, dicere multa nocet.
Sat mihi sit visas breuiter percurrere terras,
Hoc quoq; propositum carminis huius erat.
Ergo Görliciam regressi intrauimus urbem,
Quam prope vicinis Nissa susurrat aquis.
Inde Bohemorum rursus iuga scandimus alta,
Atq; per abruptas cogimur ire vias.
Peruehimurq; omnes populosa ad mœnia Praga,
Mœnia secundo quàm benè iacta solo?

AD FERDINANDVM GRIESBEC CIVM.

Hac igitur moror hac vates ignotus in urbe,
At notus doctis (testis es ipse) viris.
Me nouit Rhenus, Rhodanus me nouit, & Ister,
Et Nicer, & claris notior Albis aquis.
Tu mihi sed fueras longè notissimus vnus,
Ferdnande ô anima pars benè magna mea:
Quando frequentabas clari docta atria Ludi,
Quem regit eloquio Sturmius ille suo,
Sturmius eloquio pollens: Cui nectaris instar,
Dulcia facundo verba lepore fluunt.
Hoc simul vt mecum sub Præceptore solebas,
Ferdnande, Aonijs inuigilare choris:
Multa mihi dederas manifesti signa fauoris,
Inq̃ tuo nullus pectore fucus erat.
Te namq̃ ingenio finxit natura benigno,
Ingenua vt ducas nil bonitate prius.
Ergò tibi, Alsatijs iam discessurus ab oris,
Supremum volui dicere quando vale,
Rorabant lachrymæ (benè namq̃ recordor) oborta:
Sic venit è socij sæpè dolore dolor.
Hæc ego dum recolo, & mecum, Ferdnande, reuoluo,
Ante oculos videor te mihi stare meos.
Nam velut ex animo te complectebam amicum,
Sic animo infixus totus es vsq̃ meo.
Qui Pragam liquidis Mulda interlabitur undis,

AD FERDINANDVM GRIESBEC CIVM.

*Antè Padè Ausonias flumine tanget aquas,
 Antè Nicro Viadrus, Viadro miscebitur Oenus,
 Antè suis Ararim Vistula ducet aquis:
 Quàm, Ferdnande, tui capiant me obliuia: quàmq̃
 Instabili dicar præditus esse fide.
 Te decet econtrà veteris meminisse sodalis,
 Qui tibi non minimo iunctus amore fuit.
 Hoc Carolum fratrem decet: hoc quoq̃ te, Tulechoni:
 Nam fueras anima pars quoq̃ magna mea.
 Te ductore ambo fratres ignota petebant,
 Et procul à patrijs dissita regna focis.
 Te ductore iterùm studijs & moribus aucti,
 Ad patrios salui iam redière lares.
 Viuite, & ò iuuenes stirpi decus addite vestra,
 Solamen cani viuite dulce Patris.
 Dumq̃ subit vobis sensim maturior ætas,
 Et fugiunt anni more fluentis aquæ:
 Virtutem, iuuenes, è vestro discite Patre,
 Plurima virtutis qui documenta dedit.
 Efficite, illius vestigia clara sequentes,
 Floreat vt vestræ Nobilitatis honos.
 Ecce sed hac celeri dum crescit Epistola versu,
 Omibi non dubia cognita corda fide:
 Nescio quæ fama inuitas mihi perculit aures,
 Vos gerere in vidua tristia signa domo.*

Mem-

*Membræq; sopita, Dijs visa morte, Parentis
 Vos patrio nuper contumulasse solo.
 Et doleo, & iusto vobiscum lugeo planctu:
 Solamen tantis hoc tamen addo malis:
 Non amissa Parens, sed eò præmissa quòd esse
 Creditur, æterni sunt vbi Regna Dei.
 Et quò mox illam simili quoq; morte sequemur,
 Cælo animam dantes, flebile corpus humo.
 Dum breue vita bonum nihil est nisi puluis et umbra,
 Dum nati hæc misera conditione sumus:
 Cælesti vitæ quis vitam præferat istam?
 Quis patriam patrio præferat hancq; polo?
 Illic iuncti omnes æternæ munere vitæ,
 Electi viuum stabimus ante Deum.
 Ergo grauem, iuuenes, animo deponite luctum,
 Quem capere è Matris funere cogit amor.
 Illi parta quies: nobis mala multa supersunt,
 Donec & hæc letho finiat vna dies.
 Interea memores fati sortisq; futura,
 Hoc miserum vitæ quisq; feramus onus.
 Hæc placuit celeri vobis perscribere versu,
 O iuuenes vera Nobilitate sati,
 Vos memores veteris si forsitan estis amici,
 Ista voluntatis sumite signa mea.*

Pragæ Bohemorum Anno 1573.

GRATVLATIO

M. LVDOVICO BRINNERO, TYRO-
politano, cùm primitias Sacerdotalis dignitatis
Viennæ Austriæ Anno 1574. Mense
Ian. celebraret,

GRATVLATIO.

DUm Ludouice olim dulces es natus in auras,
Atq; salutifera perluereris aqua:
Te tulit è sacro Illustris Baptismate Lasco,
Quem celebrem factis plurima Regna sciunt.
Ipse tuus genitor virtute insignis & arte
Vir fuit, antiquæ Relligionis amans.
Dilectus Lasco, gratus quoq; ciuibus ipsis,
Præfectus chara dum fuerat patria.
Hunc Ludouice tibi, teneris crescentibus annis,
Sustulit ut rabida Parca seuera manu:
Ingenuæ Mater puerum te consecrat arti,
Fœmina quæ multo prædita honore fuit.
Ergo te Albiaci excepere theatra Lycai,
Teq; suis docuit Lipsia clara Scholis.
Ast te ita turbatis prius Ister lauerat undis,
Sic mansit prisce relligionis amor:
Leucoris ut pura te non mutauerit unda,
Mensq; antiqua tibi, quæ fuit ante, manet.
Doctior ergò redis, & prisca auctior ausis,
Præditus & rara vir pietate manes.

Raraq;

*Raraq; simplicitas tibi, rara modestia mentis,
 Et mores rara cum gravitate tibi.
 Prasule Strigonij tu Judice dignus haberis,
 Qui doceas summi dogmata sancta Dei.
 Maxima laus, Ludovice, tua est, Et gloria magna,
 Quando vides tanto te placuisse viro.
 Nempe is facundo doctoque Verantius ore,
 Legati est multas visus obire vices.
 Hinc charus Regi, cui proximus esse putatur,
 Hinc Teum merito Pannonis ora colit.
 Judice tu tanto Pastor, Ludovice, crearis,
 Turbatas Christi qui modereris Oves.
 Primitias igitur celebras, Brinnere, sacratas,
 Hic ubi stat muris clara Vienna suis.
 Missifica si deinde Papa vis esse Sacerdos,
 Missam fac missam, si cupis esse sacer.
 Tempore mutato rursus mutaberis olim,
 Quiq; es nunc Mystes postea Miles eris.
 Tamq; bene afflictum Christi servabis Ovile,
 Quam verè ex animo est Missa peracta tibi.
 Ludere si gaudes, sacris illudere noli:
 Ferre iocum nescit vindicis ira Dei.*

ENCOMIUM

CASPARO à MINKVVIZ, SAC. CES.
 Maiest. in Camera Aulae Consiliario.

*Q*uid strepit Invidia? et claris obmurmurat ausis?
 Obliquè & magnos pungit iniqua viros?
 Maiorum antiquis quisquis natalibus ortus,
 Integer ingenua vivit agitq̃ue fide,
 Virtutemq̃ colit: famam feret ille perennem,
 Tabescente ipsa crescet & Invidia.
 Victrix Invidiæ Virtus: hæc sola malorum
 Livida victrici deprimunt ora pede.
 Hanc colit, hanc sequitur, stirpemq̃ exornat auitam,
 Minkuicia Caspar Nobilitatis honos.
 Scilicet in natos maiorum exempla redundant,
 Et generis sequitur semina quisq̃ sui.
 Si quis id à primo deducat stipite, dicet,
 Annos nongentos hoc vixisse genus:
 Quo cum sæpè ipsi Comites, ipsiq̃ Barones
 Iunxère agnata vincula amicicia.
 Nec fama obscura est, inter Regesq̃ Ducesq̃
 Gessisse officio maxima quaq̃ suo.
 Hac ortus stirpe Ernestus quoq̃ gesserat olim
 Ulstandus fida Danica sceptrâ manu.
 Si memorare voles, vel avos, proavosûc, atavosûc,
 Quos è Drenensi linea stirpe trahit.
 Auratos Equites cognosces ordine longo,
 Qui Bello insignes, quiq̃ fuère toga.
 Ut taceam multos, viget, æternumq̃, vigebit

Caspar

Caspar, quem virtus summa sub astra vehit.
 Omnia qui peragrans Europa regna potentis,
 Nomen ab externo clarius orbe gerit.
 Ille Asia vidit populos, quosq; Africa tellus
 Vista sub asiduo lumine Solis habet.
 Illum mirati cum Drauo, Sauus, & Ister,
 Euxini nigras qui maris intrat aquas,
 Quando adiens veterum Bizantia mœnia Thracum,
 Casareo munus nomine grande tulit.
 Aspicias antiqua quicunq; insignia gentis,
 Singula cum causis noscere disce suis.
 Area distincta est niueo, nigroq; colore,
 Alter & alterius cuspide terga ferit.
 Obuia res odijs Virtus, stimulisq; nigrorum,
 Exuperat niuens tela sed atra color.
 Ille ut nocturnas inter nitet Hesperus umbras,
 Virtutis lumen splendidioris habens.
 Auratos Equites galea aurea denotat ipsos,
 Militia magnum qui meruere decus.
 Qui supra galeam bicolor globus eminent altè,
 Virtutum speculum continet ille globus.
 Mixta rubedo notat quorum per vulnera virtus
 Non timuit tristem sèpè subire necem.
 Quid sibi vult fixa in supremo vertice crista?
 Crista petens pennis nubila summa suis?

IN ARCEM ALTENBURGENSEM.

*Sublata in cælum plaudentibus euolat alis,
Minkunicia gentis nescia fama mori.*

IN ARCEM ALTENBURGENSEM

Magn. Domini GEORGII PROSKOVII à
Proskoua, Sac. Cæs. Maiest. Con-
siliarij.

Proskouia illustri de gente Georgius ortus,
Qui celebrem famam nominis huius habet:
Quatuor inuictis per lustra tot acta Monarchis,
Ingenua constans seruijt vsq; fide.
Et Carolo, & Charus Ferdnando: fidus ubiq;
Æmilio Magno: deinde, Rodolphe, tibi.
At Lobkouicia gentis decus Ursula postquam
Est huic legitimo consociata thoro:
Hic Baronatus sedemq; domumq; coëmit,
Quâ locus antiqua nomen ab arce tenet.
Utq; Monarcharum memor esset sepè duorum,
Pro valuis statuas condidit ecce duas.
Maxmiliano vnâ: tibi, Diue Rodolphe, secundam,
Æternùm vestri quo memor esse queat.
Quem varia gentes vidère, atq; extera Regna,
Huic meritam laudem det quoq; posteritas.
Ceu volat in Clypeo, ferturq; per ardua Ceruus,
Proskouia gentis sic quoq; fama volet.

IN CASP: GEIZKOFL: INSIGNIA.
IN INSIGNIA CASPARIS GEIZ-
KOFLERI Cæs. Maiest. in Camera Aulæ
Secretarij, etc.

NE virtus sine honore foret: sed calcar ad illam
Adderet optatæ Nobilitatis honos:
Qui sceptrâ Imperij & summâs moderantur habenas,
Præmia pro meritis cuiq; dedere suis.
Nam quibus ingenium studijs præstantibus auctum
Claruit, & palmam laudis habere dedit:
Aut quos pugnaci per mille pericula dextra,
Mars dubias iussit Sortis adire vices.
Hos titulis, claris dignosq; insignibus esse,
Ac merito visum nobilitare fuit.
Ergò vides clypei quicunq; insignia picti,
Noscere cum causis omnia disce suis.
Sic Geizkofleræ aspicias si stemmata gentis,
Pingetur clypei talis imago tibi.
Area distincta est fulvo nigroq; colore:
Res notat hic tristes, læta sed ille notat.
Tempore felici sapiens sic vivere nòrit,
Ut sortem varias discat habere vices.
Sunt humiles Damae, sed in ardua quæq; feruntur,
Atq; nihil Damis altius ire potest.
Scandere sic fas est summa ad fastigia rerum,
Exigua quamvis conditione sumus.

IN CASP: GEIZKOFI: INSIGNIA.

Magno animo in duris nos conuenit esse periculis,

Dedecus est rebus succubuisse malis:

Parte nigra idcirco Clypei Leo fuluus habetur,

Fortuna niueum qui rotat ungue globum.

Ergo Leo velut aduersum stans fertur in hostem,

Erecto & saeuas aspicit ore feras:

Sic quoq; nos virtus sublimibus excitet ausis,

Simus ut in quouis fortia corda malo.

Cur galeam supra gemina cernuntur at ala?

Quas globus atq; niger transit utring; color.

Assurgat caelo & plaudentibus excita pennis,

Geizkosterorum viuuda fama volet.

IN INSIGNIA IACOBI HVBERI,

Cæs. Maiest. in Camera Aulae Secretarij,

Collegæ sui.

*Q*uid color auratus Clypeo designat in isto?

Junctus & aurato quid color ater habet?

Hos inter quare patiens quoq; ponitur Agnus?

Sic ego: sic dextra venit ab aure sonus.

Auratus color optatae fert gaudia sortis,

Aureaq; excelsi denotat astra poli.

Ater humum signat color, idem tristia signat,

Nam quocunq; vides, nil nisi triste vides.

Ergo.

Ergo Agnum rectè (quid enim patientius Agno?)

Res inter tristes lataq; mixta vides.

Namq; decet sortem moderatè ferre secundam,

Et mala constanter nos quoq; ferre decet.

Rebus in aduersis animum demittere noli,

Sed fidens animo spe tua damna leua.

Nec sis in latis inflato pectore rebus,

Incertas siquidem sors habet ipsa vices.

Hoc Insigne suis peperit virtutibus Huber,

Hoc monumentum illi Cæsar habere dedit.

EPITAPHIUM ANDRÆ HERMAN-
no Patri suo, in Templo Nidburgensi Borussia, suis
sumptibus, cùm in Aula Cæsaris Maximiliani
seruijisset extructum, Anno 1575.

HAc sacra Andreas Hermannus in æde quiescit,
Vera vir prestans qui pietate fuit.

Quiq; suos æquo rexit moderamine ciues,

Consulis ut fidi munere functus erat.

Floruit hoc viuo Respublica: cumq; sepulto

Flos patriæ clades cepit habere suas.

Ergò aliquis forsitan tacitè hunc suspirat ademptum,

Confusus rerum cui minus ordo placet.

Chare quiesce pater: tua viuida fama manebit,

Inuidia mistas dum Nida voluet aquas.

EPITAPHIVM PATRI SVO.

Hoc ego natorum minimus tibi condo sepulchrum,
 Hoc luctus signum pono perenne mei.
 Sponte sua lachryma versus vertuntur in aptos,
 Ex oculisq; fluunt carmen & vnda meis.
 Audiat hos gemitus defuncti fratris imago,
 Quem procul à patria Saxonis ora tegit.
 Sequana quem genuit: quem flens Phaëtontius amnis,
 Attonita nuper tardior ibat aqua.
 Qui tot Regna petens, hinc atq; hinc vixit, & vno
 Ore suo linguas (res noua) sex tenuit.
 Ex hoc, chare pater, tibi gloria magna relicta est,
 Quo nemo hoc tractu doctior ortus erat.
 Felix morte sua: nec turbis viuus in istis,
 Ira diu laesi quas finit ire Dei.
 Et iam solus ego è sexu meliore superstes,
 Sum seruus, Caesar Maxmiliane, tuus.
 Indignum fateor tanto me Principe seruum,
 Romani fasces qui tenet Imperij:
 Dum tamen hoc satis visum, spem, Christe, secunda:
 Fausta q; fac vita qualibet acta mea.
 At tu chare pater vita mihi dulcior ista,
 Quem canit ingenij grata Camæna mei:
 Quia mihi puero Musarum castra sequenti,
 Sat largos sumptus ac alimenta dabas:
 Accipe supremum Monumenti istius honorem,
 Quem nati pietas officiosa dedit.

Iam-

*Jamq; vale eternum: ventura fatebitur etas,
Mansurum patri me peperisse decus.*

DEAMBVLATIO QVORVNDAM
Collegarum Cancellariæ Cameræ Aulæ, ex Vrbe
Viennensi in Monasterium Claudiui-
ense, Anno 1575. in festo
Leopoldi.

P*Hæbus ut ætherei accessit caua brachia Cancræ,
Egredimur portas, clara Vienna, tuas:
Claudinam et petimus, Leopoldi cernere sacra,
Qui Dux Austriacus Relligiosus erat.
Deblingam primùm transiuimus, hinc quoq; pagum
Sancta vrbs cui clarum nomen habere dedit.
Mox villam ingressi properatis gressibus illam,
A nuce quæ forsân nomen & omen habet.
Cacius hîc nubes Mons sese tollit in altas,
Norica ab Austriaco qui secat arua solo.
Præterit hunc Ister sinuato flumine Montem,
Quâ datur incuruæ semita trita via.
Hîc fuerat quondam Calebergius ille Sacerdos,
De quo ridiculus prodijt orbe Liber.
Hinc bifidam aspiciamus lucem, vlteriùsq; mouemur,
Et Templum intramus, Dux Leopolde, tuum.*

DE AMBVLATIO.

*Parua mora, ingreditur gemmata veste Sacerdos,
Solenni Et ritu publica vota facit.*

*Arca fuit multis calata argentea signis,
Intus defuncti qua tenet ossa Ducis.*

*Ast ubi consueti ritus Et sacra peracta,
Iucundo placuit cor releuare mero.*

*Ergo Prepositi pomposam intrauimus Aulam,
Ille dedit plenis uina petita cadis.*

*Vina colore, Et odore, Et suauigrata sapore,
Ebibimus modicis sepius hausta Scyphis.*

*Regredimur tandem, optatam petimusq; Viennam,
Quisq; suum ut munus rursus adire queat.*

*Hæc placuit paucis comprehendere uersibus acta,
Claudiniam hæc doctis mitto legenda uiris.*

*Quos ego dum uinam merito complectar amore,
Quosq; salutatot tempus in omne uolo.*

DIVO MAXIMILIANO SECVNDO:

Romanorum Imperatori: Anno M. D. LXXVI. Rati-
sponæ in Comitijis, Mense Octobri defuncto:

MONIMENTVM.

Q *Vi vitam, uiresq; suas, studiumq; laboris,
Quiq; opera sanctam consilijq; fidem,
Impendit Romana tuis Respublica rebus,
Atq; tibi uariam sepe ferebat opem:*

Ille,

MONIMENTVM MAXIMILIANO II.

Ille, eheu, mundi fessa languente senecta,
Communi in luctu Maximilianus obit.
Dum coit Imperium, Regenus quâ proximus Istro,
Clara Regensburgo nomina ferre dedit:
(Hanc cé Ratisponam veteres dixere sed urbem,
Romanum hîc olim presidiumq; fuit)
Tempore fermè ipso, quo consultatio rerum
Clausa est, & medio publica facta foro,
Casar agens animam, & Nato dans sceptrâ Rodolpho,
Conclusit vitæ fata suprema suæ.
Pax illum gemuit: gemuit concordia discors:
Dum studijs vulgus scinditur omne suis.
Sic, sic pacis amans, sic in commune laborans,
Imperij est visus frena tenere sui.
Qualis vita fuit, talis mors contigit illi:
Vita quieta fuit, morsq; quieta fuit.
Discite nunc virtutem ex hoc verumq; laborem,
Qui sceptrâ Imperij grande tenetis onus.

IACOBO HVBERO: S. COLLEGÆ:
suo: De Filio eius agrotante.

D*um tuus infirmo decumbit corpore natus,*
Magna senescentis spes requiesq; Patris:
Dissimules quamvis conceptum, Hubere, dolorem,
Multa tamen tacito tristia corde tegis.

Hoc

IAC. HVB. DE FILIO EIVS ÆGROT.

*Hoc video ex vultu, hoc ex multis colligo signis,
In gemitum patrius te iubet ire dolor.
Perferto, inq̄, Deum totam deuoluito curam,
Iudicio iusto, quod facit ille, facit.
Hoc sine nec volucris, pilus hoc sine nec cadit vllus,
In capite exiguus quamlibet esse queat.
Ille potest robur languenti reddere, & idem
Nos positos inter gaudia multa rapit.
Ergò grauem curam, et iustum deponito luctum,
Quem tibi nunc ager filius esse dedit.
Nascimur, & dubia cuncti defungimur hora,
Mors certa incertam gaudet habere diem.
Ipse ego qui plenum gestabam in corpore robur,
Exhaustus toto corpore nuper eram:
Nec tamen extinctus sum, dulci vescor at aura,
Et vescar dum me viuere, Christe, voles.
Sive ergo viuet, (quod votis omnibus opto)
Seu volet athereas natus adire domos:
Sortem omnem patienter habe: patientia talis
Grata Deo: Electos sic probat ille suos.
Nostra ab nil vita est nisi tristis & agra voluptas,
Quæ si morte pia desinit, acta sat est.*

DE OBITU FILIOLI IAC. HVB.
DE OBITU IACOBI HVB. FI-
lioli Iacobi Huberi S.

Flete pij vates: lachrymasq; in carmina vestras
Vertite: perfusis ora rigate genis.
Qui lustrum supra unam vix trieterida clausit,
Et dedit ingenij plurima signa boni:
Ille cadit teneris puer ingeniosior annis,
Viuere qui seclum debuit, ille cadit.
Ergo doles merito defuncti funera nati,
Chare pater: istos ergo trahis gemitus.
Pone modum lachrymis: luctum cohibeto paternum,
Quem capere e nati funere cogit amor.
Ille quidem vita si stamina longa tulisset,
Solamen patri grande futurus erat.
Dum tamen extiterat cunis infirmus ab ipsis,
Et petijt Medicam sepius ager opem.
Causa tibi fuerat multorum, Hubere, dolorum,
Quos tibi nunc omnes finijt ipse Deus.
Ille tuum natum superas hinc sumsit ad ades,
Atq; dedit vita nunc meliore frui.
Nam mundo exemptus, morboq; solutus ab omni,
In Christi gremio gaudia viua capit.
Chare quiesce puer: viuum te viua videbunt
Rursus in extremo lumina nostra die.

AD CL. V. ELIAM CORVINVM: D.
& P. L. de Monoculo quodam, &
eius Vxore.

Vxorem adducens adiit conuiuia Cyclops,
Uno oculo Cyclops, pulchra sed Vxor erat.
Sicut erat iussa hæc, tibi Vati iuncta sedebat,
Inde tuum Cyclops presserat ipse latus.
Ille quidem geminum naturam præter habebat
Lumen, at è lauo lumine cæcus erat.
Heu quid agat Vates, malè lauo lumine cernit,
Et dextro Vxorem lumine sæpè petit.
Anxius hinc sensu atq; oculo Polyphemus adempto est,
Et te, ne noceas, docte Poëta, timet.
Talia si deinceps conuiuia forsàn adibis,
Ne similis cruciet te, Polypheme, dolor:
Lumen adhuc saluum quod habes, in fronte reponere,
Ut magis hinc atq; hinc cuncta videre queas.

IN NVPTIAS TEXTORIS
textualissimi.

Dives opum Textor, Textores vicit ad unum,
Et telas Textor texuit eximias.
Cum texant alij lanas aut serica fila,
Texuit hic magnas Textor obæsus opes.
Idem etiam senior Viduus noua gaudia tædæ
Dum repetit, telam texuit hanc lepidam.

Namq;

*Namq; caput solum, Ventris farragine omiffa,
 Depictum mifit, Suenæ puella, tibi.
 Sat fponfi vidiffè caput: ne fortè tremiffas
 Ventrif onus: Lectus cætera, noxq; fcient.
 Quo ftererit pofitu aftrorum coniunctio talis,
 Nemo roga, at Sponfo num benè Res ftererit.*

IN DIVERSORIA VRBIS PRAGEN-
 genfis: ad Thomam Mitem Bibliopolam
 Pragenfem.

S *Cire cupis tota cur Diuerforia Praga,
 Auratas habeant pleraq; fronte notas.
 Aureus eſt Phæbus, Leo, Lucius, & Jouis Ales,
 Aurea Crux, Facies, Stella, Corona, Rota:
 Scilicet hîc multo peregrinis venditur auro
 Eſca, merum, fœnum, ſtramen, auena, torus.*

IN VRTICAM ROSAE
 vicinam.

S *Æpè propinqua Roſæ eſt Vrtica peracris amœna,
 Ceu bona ſunt crebris plurima mixta malis.
 Palma ſed eſt medijs interdum vt conſita ſpinis,
 Et tamen hanc omnis victor habere cupit.
 Res ſic aduerſas ſupera: quò gravior indè
 Aurea poſt ſpinas mox tibi Meſſis eat.*

IN ASINVM, DOMINICAE

Palmarum.

Palmiferi celebrant Asini qui ductile lignum,
 Aduentum et simulant, Christe benigne, tuum.
 Tantus amor facti est Asini illis, tanta Cupido,
 Viso Asino ut fiant multi homines Asini.

DE DELIBERATIONE, AN LIBER-

tas Fidei per Germaniam sit admittenda : ad An-

dream Erstenbergerum in Cancellaria

Imperiali Secret.

EX Fidei quæris quid libertate sequatur,
 Judiciumq; meum, dulcis amice, petis.
 Dicam equidem, neq; me Lutheri è gente negabo:
 Sensa animi dicam libera, liber homo.
 Libera credendi quiduis concessa facultas,
 Quodlibet ut credat quilibet, illa facit.

IN CLYPEVM IOAN. POSTII

Medicinæ D. & P. L.

Disposito quid Cursor equo volat? oreq; pleno
 Buccinat è in clypeo signa quid ista notant?
 Per loca quæq; volant resonantia carmina Posti,
 Afflat Apollinea qua tibi Musa tuba.

IN

IN CLYPEVM HENRICI POR-
SCHII, Cæs. Maiest. in Camera Aulæ
ab Epistolis.

Pegasei fontis secretas qui bibit undas,
Cuius & ingenio Pallas amica fauet,
Pegasus huic datus est, Scutumq; Insigne Minerua,
Quod virtus illi, quod peperitq; labor.
Vt volat in cælum sublatis Pegasus alis,
Henrice ingenio sic super astra vola.

IN HELIOTROPIVM ZOBERI
Causarum Aduocati.

Ad Solem, & Solis radios quæ vertitur herba,
Solem Iustitiæ nos iubet illa sequi.

DE CERTAMINE INTER IUVENE-
nem & puellam: ad Bernhardum Reisache-
rum, in Senatu Bellico Secre-
tarium.

Dum vagor in campis, et pulchris nuper in hortis,
Quos variè cultos clara Vienna tenet.
Res visa est mihi mira, & magnum penè duellum,
Reisachere tibi quod memorare placet.
Conspiceret solam iuuenis cùm forte puellam,
Atq; sibi optatum crederet esse locum.

Improbus inuitam cupidis amplectitur vlnis,
Basiaq̄, & plus quam basia ferre parat.
Illā reluctata est, legemq̄, irata minatur,
Qua miser effuso sanguine Raptor obit.
Institit ille tamen iuuenili ardore proteruus,
Nunc precibus satagit nunc superare metu.
Non precibus, non illa metu superata, reclamat.
Calce petit, mordet dente, manuq̄, ferit.
Ira subit iuuenem iam penē libidine maior,
Et ferus, ô demens siccine pergis? ait.
Pertibi ego hunc ensem iuro, simul extulit ensem,
Commoda ni iaceas, ac taceas, abeo.
Illico succubuit tam tristi territa verbo,
Atq̄, age, sed quod agis, vi tamen, inquit, agis.
Nunc Bernharde refer, de iure & legibus, iste
Num fuerit Raptus, Raptor & hic Iuuenis.

DE INTERITV M. LVDOVICI
 BRINNERI: prope Arcem Canisēn. in Vnga-
 ria à Turcis interfecti.

*Q*ui nuper Missam simulato corde peregit,
Venari magnum posset vt inde decus:
Idem Pannonias ad Bella vocatus in oras,
Mutato fidei dogmate, Præco fuit,

Præco

CARMINA VARIA.

Præco Dei verbi. Dum verò in utrumq; paratus,
Et bibere, & pariter sacra docere fuit:
Ecce Scyphos inter, somno vinoq; sepultum,
Obruit insidijs Turcica turma suis:
Et secat huic iugulum. Sput ille merumq;, cruoremq;
Atq; cibi ingesti plurima frustra vomit.
Sic fucato animo temerè qui sacrificabat,
Ille suo mortem sanguine sparsus obit.

DE CL. VITELLII LIBRO, IN
Inuidiam scripto.

Scripsit in Inuidiam, Inuidia vitulina propago,
Tam benè, tam doctè, nullus ut inuideat.
Demens, vipereo qui sese semine natum
Nescit, & in sese non videt Inuidiam.
Cui liuent oculi, cui fœtet anhelitus oris,
Lxtior alterius qui solet esse malo.
Qui carpit, latrat, premit omnes, rodit et omnes,
Nec quenquam dignum, se nisi laude putat.
Hunc genuit Stigijs scelerata Calumnia in antris,
Hic natus vera creditur Inuidia.

IN INSIGNE SVVM, AVTOR.

Quod Magno Emilio seruiui, quòdq; Rodolpho,
Testatur Clypei talis imago mei.

Quod

*Quà galeam supra gemina extant altius ale,
 Dextraq; carulea est, aurea laeva nitet.
 Pars dextra armatur: stringit pars nuda sed ensem:
 Ut Bello, Paci sic quoq; robur inest.
 Sic non solùm armis decoratos, sed quoq; Pacis
 Legibus armatos nos simul esse decet.
 Aurea pars dextra est Clypei, pars carula laeva:
 Illa pedem Ursinum, continet ista Rosam.
 Barbariem calamo transfixi: hinc pes iacet Ursi:
 Virtutis floret sed generosa Rosa.
 Hosce dabas, Caesar, mihi Nobilitatis honores,
 Hunc Clypeum Hermanno, Diue Rodolphe, dabas.
 Gloria non precio hæc, sed enim mihi parta labore est,
 Fas mihi, quæ peperit, præmia ferre, Labor.*

AD NICOLAVM SMIGVLINVM
 Poëtam triplicem, Cæsareum, Corona-
 tum, & Laureatum.

Dici Cæsareus cupis Poëta,
 Coronatus & esse vis Poëta,
 Gaudes esse Poëta Laureatus.
 Miror sic titulos tibi hos placere:
 Ut non esse velis bonus Poëta.
 Ego haud Cæsareus volo esse vates,
 (Quamvis seruiò Cæsari tot annos,

Secretis calamumq; duco rebus)
Coronatus & esse nolo Vates,
Esse nolo Poëta Laureatus.

Dum me quisq; vocat bonum Poëtam,
Et me, pro meritis, meaq; opella,
Clara Nobilitate Cæsar auxit;
Hoc sat sit mihi. Sic bonus Poëta,
Sic dicor quoq; Nobilis Poëta.

DE VERSIBVS H. HOLZERI.

L *Egi carmina lignei Poëta,*
Ligneis pedibusq;, calceisq;
Innixum video virum misellum.
Lectis carminibus statim putavi,
Esse carmina lignei Poëta.

AD ILL. D. GEORG. COM. DE
 MONTFORT, in Musicas Cantilenas
 à se donatas.

N *Uper has ubi fortè cantiones*
Audisses cupidè, Comes Georgi,
Tam sensus placuit tibi sonusq;
Verborum, facili suauitate
Concentuq; refertus aptiore,
In his ut Venus ipsa cerneretur,

L

Discur-

Discursu vario, Theatro & amplo.

Ergo dum Latias adire terras
 Nunc, Comes generose, concupiscis,
 Hastecum, rogo, sume Cantiones,
 Gratas ceu comites viam per omnem.
 Nollem sed tamen has tibi futuras
 Ansam, Castra Dea illius sequendi,
 Inter tot iuvenes puellulasq̃,
 Quae casses struit optimis quibusq̃,
 Quotquot ad latia affluunt Lycea.

Ceu monte es satius ergo fortiore,
 Ex quo nomen habes, Comes, vetustum,
 Sic Venus tibi, sic Cupido cedit,
 Nec fortem feriant suis sagittis,
 Donec tempus erit, Dei & voluntas.

At haec omnia serio iocata
 Tecum, crede mihi, Comes Georgi,
 Nunc Antenoreos petas recessus,
 Nobisq̃, incolumis redito, multa
 Virtute, ingenua & politus arte.

O Comes sate stirpe de vetusta,
 Vale, & vine diu, futurus olim
 Montis gloria magna fortioris.

AD NOB. ET MAG. ANDREAM
GAIL, I. V. Doctorem: Cæs. Maiest.
Consiliarium, & Referen-
darium.

PRæstantissime Vir, mihiq; posthac
Observande magis, magisq; amande:
Heri dum fueras rogatus hospes
Montis fortis, eramus undiquaq;
Læta fronte, facetijsq; pleni,
Quotquot nos Comes ille Monte forti
Natus, hospitio suo recepit.

Ante omnes mihi tu tamen placebas
Solutus: quòd gravitas lepore mixta,
Ex tua fluat eruditione,
Atq; ex ore tuo disertiore.

Dignus Cæsare, dignus estq; Cæsar,
Ut tantum foueat Virum, peritum
Iuris, ingenuaq; in arte clarum,
Rerum usu, experientiaq; plenum.

AD MAG. D. HILFRICHVM GVT,
Cæs. Maiest. in Camera Aulae Consiliarium,
in Libellum donatum.

Vir amplissime, Vir mihi colende,
Dives auxilium cui, bonumq; e

Rectè credo dedisse tale nomen.

Hunc fructum ingenij mei pusillum,

Annis præteritis Duci Boruffo,

Clementi Domino meo dicatum:

Quæq; ad Danubij fluentia scripsi,

Illo tempore, sceptrâ cùm dabantur

Alumno Austriacæ domus RODOLPHO:

Hæc, vir magne, manu rogo benigna

Sume, atq; excute, (si vacabit) acri

Illo iudicio tuo, quod instar

Multorum facio, velut politum,

Et plenum solida eruditione,

Illud namq; magis magisq; miror.

Si dignaberis has meas Camænas,

Me patrociniâ tuoq; deinceps

Amplecti, tibi iure habebò grates,

Dum vita hæc fragilis mihi manebit.

Dives auxilium cui, bonumq;

Rectè credo dedisse tale nomen,

Vale amplissime vir, diuq; vive.

AD IOANNEM HORTVLANVM,

Illustrium Dominorum Fuggerorum in Aula

Cæsarea Mandatarium.

ES rerum vario eruditus usu,

Nec non iuridicæ peritus artis,

Imò . . .

Imò qualibet es disertus in re,
 Quaecunq; in medium potest venire.
 Ergo si quis habetur Hortus, amplius
 Fragrans floribus, ac odore suavi,
 Qualem Pierides colunt Sorores,
 Ex hoc chære tenes amice nomen.

IN LIBELLVM RASCHII INSVL-
 sum, cui Titulus: QVATVOR NIHIL
 VALET.

Raschi, QVATVOR esse nil quòd inquis,
 Nihil QVATVOR & valere, dicis,
 Verum QVATVOR hoc tuum fatebor,
 Sensus QVATVOR & tibi esse credam.

AD DOCTOREM MELANVM.

Quando Doctor eras, Melane, factus,
 Obstabat tibi Ruffus ille Doctor,
 Quo tunc doctior haud fuit Vienna,
 Is te non satis esse dixit aptum,
 Obscurumq; nigrumq; te putavit.
 Ergo iratus eras, & hæc profatus:
 Bis sum, bis ego disputatus; ac post,
 Meum ventriculum, meusq; dorsus,
 Dicebas, faciunt mihi dolorem.

*Data heu verbera quanta Prisciano?
 Et quàm Grammaticale vulnus ingens?
 Si nullam patiêre nunc repulsam,
 Dum cupis quoq; adesse iunctus illis,
 Qui secreta obeunt, & inter albos
 Cancellos resident, erit verendum,
 Ne si candida misceantur atris,
 Verba verbera subsequantur, & sic
 Bellum Grammaticale rursus extet.
 Sed certò scio, habebis hîc repulsam,
 Audax sis licet, & niger, Melane.*

AD CONCIPISTAM.

*I*ngrossator eras, & Expeditor,
 At conceptio prolis haud secuta est,
 Durante officio hoc utroq;: sed nunc
 Coniunx concipiet Deo volente,
 Quando dixeris esse Concipista.
 Sic conceptio congruet parenti:
 Sic conceptio digna Concipista.

AD TIBVRTIVM HIMMELREICH,
 Cancellariæ Hungaricæ Notarium, de
 Lepore donato.

*Q*uem nuper Leporem mihi dedisti,
 Donatum ex animo, mihiq; gratum,

Captum

CARMINA VARIA.

*Captum, dum fugiebat, à Canum vi,
 Illum sex lepidi mei Södales,
 Fixis dentibus ima ad ossa totum
 Arrosüm, lacerando deuorârunt.*

*Illo pro Lepore, accipe hunc lepõrem,
 Inclusum numeris phalaciorum.
 Ut rursus Leporem mihi, Tiburti,
 Transmittas, lepidum puellularum
 Describam ecce tibi lepõrem amice:
 Ut discrimine quo Lepus, leposq̃
 Distet Virginis, hinc videre possis,
 Iucundissime amice mi Tiburti.*

*Lepus res fugitiua: Sic puella
 Lepos, res fugit, & perit repente.
 Venator Lepori globum, aut sagittam,
 Aut casses struit, aut canes sagaces;
 Contra, virgineum sagax & ardens
 Petit delitijs lepõrem Amator.
 Non casses, nec ei globum, aut sagittam
 Lethalem parat, aut canes sagaces,
 Sed plenum iaculum suauitatis.*

*Venator sed enim sagaxq̃, Amator,
 Queris qua ratione, amice, distent?
 Hac & non alia. Mucrone teli
 Venator subigit feram: hac perempta*

CARMINA VARIA.

Exultatq̄, supraq̄, stat iacentem,
 Et victor spolia ampla ab hac reportat.
 Porrò non ratione eadem Amator,
 Successu simili nec hic triumphat.
 Non cedit siquidem huic supina præda,
 Telum infixum uteroq̄, prensat imo,
 Ictus iclibus & suis retundit.
 Se victorem ubi credit esse Amator,
 Errat, vincere vixq̄, sœcivit unquam.

Venator ratione quaq̄, Amator,
 Et discrimine quo Lepus Leposq̄,
 Distent, optime mi vides Tiburti.

Iucundissime mi vale, Tiburti, &
 Pro tuo Lepore, hunc meum leporem
 Boni consule. Sin mihi hoc recusas,
 Nec equo hunc animo capis leporem,
 Da rursus leporem mihi, Tiburti,
 Isto carmine fortè gratiores.

Sed nunc chare, iterum vale, Tiburti:
 Conditasq̄, sale has meas Camœnas,
 Latus excipe: meq̄, amare perge.

DE QVODAM AVLICO,
 Canem puellæ donante.

CVr dono lepida sua puella,

Dat

Dat quidam lepidum suum Catellum,
 Amator lepidam ambiens puellam.
 In promptu ratio est: penes puellam
 Cùm semper nequeat misellus esse,
 Languescit, nimioq; amore captus,
 Morsus Invidiæ timet maligna.

Ergo candidulam petens puellam,
 Ne quis sit meliorûe, graviorûe,
 Latratu Canis hic suo repellet,
 Rictus hisq; minabitur nocentes,
 Quotquot esse volent propinquiores.
 Interdum albiolum ad pedem puella,
 Ceu Vigil vigili cubabit ore,
 Accessus Domino ut suo pateat,
 Accessus reliquis sed haud pateat.

Parue & candidula Canis puella,
 Sis felix, Dominum tuum, tuamq;
 Obserues vigilantior puellam.
 Nec durus tamen, at Canis modestus
 Erga hos esse velis, modestiore,
 Qui vultu Dominam tuam alloquentur.

Sic bolos avidè tibi cupitos
 E Mensa obijciant puella, herusq;
 Sic peccatq;, lauetq; te puella,
 Ne mordax tibi fortè sit molestus

AD S. VRBANVM.

*Pulex, pernicies canum bonorum:
Pulex dira lues puellularum.*

AD S. VRBANVM.

VRbane, hanc tibi supplicationem
Offert Rustica turba Vinitorum:

*Imò nos quoq;, quos frequentiora
Bachi poela iuuant suauioris.*

Sis Urbane serenus: Et racemis.

Auras adde benignior tepentes.

Cur nubes toties minaris atras?

Missurus pluuiam velut repente?

Ne verò bone, ne, rogamus omnes,

Hac die pluito: sed esto clarus.

Quòd si tu plueres, Medardus ipse

Quid deinceps faceret? futurus ille:

Nobis fortè etiam molestus. Ergo

Te fac mox imitetur ut Medardus

Clara luce, tepentibusq; ventis.

Urbane, hanc ubi Supplicationem

Tranquilla excipies serena Cura:

Pro festo ecce tuo, tuoq; honore,

Præbiam hac ego poela terna luce:

Omnibusq; dabo libenda, quotquot

Optant esse hilares. Sed en propinquat

HENRICO POLANO.

Vesper post mediam diem peractam,
 Tranquillam satis, & satis serenam.
 Vesper ergo sit ut, vide, serenus,
 Nec non nox quoq; sit, vide, serena.
 Iamq; Urbane sacer vale: & benignus
 Hanc queso cape supplicationem.

HENRICO POLANO A POLANS-
dorff, Vienna discedenti.

Ingens pars anime mee POLANE,
 Quando nunc rapidum relinquis Istrum,
 Et dulces patriæ renisis agros,
 Nostri pignus amoris, hos phaleucos,
 Has Musas, rogo, sume: nam viarum
 Gratae sunt comites tibi futurae.

Tu namq; Aonios amas recessus,
 Monstravit Clarium tibiq; fontem
 Dulcis Melpomene. Hinc lepore grato
 Facundus tibi sermo ab ore manat:
 Hinc nulla est tibi gratioꝝ voluptas,
 Quam sola ingenuis parata Musis.

Te docta ergo cohorsq; Nobilesq;
 Nec non Pierides amant Sorores.
 Ergo dignus es ut lares paterni,
 Et Respublica, civiumq; cœtus

HENRICO POLANO.

Exoptent operam tuam, Polane,
 Illam nempe operam, manente vita,
 Qua fungi genitor tuus solebat.

Et laus, & decus est, POLANE, magnum,
 Defuncti officium subire Patris,
 Et vestigia subsequi paterna.

Fallor? an tumidis resultat undis,
 Ac cursu fluit Opa latiore,
 Aduentum satagens tuum, Polane?
 Annis Opavia propinquus ille,
 Fecit nomen inesse Ciuitati.

Nymphas ille tibi suduiores,
 Ostendetq; chorum tenellularum,
 Pulchrarum sed enim puellularum.
 Ex his una tuos, POLANE, vultus
 Fortassis poterit mouere, ut illam
 Optes connubio tibi dicatam.

Tale siquid erit, tuæ precabor
 Tædæ plurima fausta coniugali.

Inunc ergo vocatus: & Vienna
 Relicta, patrias reuise sedes.
 Hermanni memor attamen Borussi,
 Omni tempore sis. Vale, Polane,
 Ingens pars animæ meæ, Polane.

E I D E M

HENRICO POLANO, SENATVS
Opauiensis Secretario: & Marianæ Vir-
gini, Sponsis:

O D E S A P P H I C A.

DUm cupit castum MARIANÆ amorem,
Ac parat sacras celebrare tēdas,
Fautor, & cultor Charitum POLANVS,
Ite Camœna.

Ite gratantes, precor, ite Musæ,
Et nouis Sponsis noua ferte ferta,
Texta Parnasi medijs in hortis,
Vate Boruffo.

Is licet cura grauiore pressus,
Rarior doctas redit ad Camœnas,
Hoc tamen carmen breue nuptiale,
Mittit amico.

Afferant multi sua quæq; dona,
Quotquot has tēdas decorant iugales,
Ipse per versus ego gratiores,
Affero dona.

Se mihi adiungunt Charites, Deaq;
A Medusæo celebres caballo,
Quæ simul mecum Ania sub umbra,
Carmine certant.

M 3

Ergo

Ergo gratamur tibi, docte Sponse,
Atq; gratamur tibi, casta Sponsa:
Floreant vestri sine lite amores,

Vitaq; concors.

Adsit ambobus Deus, & beata
Prole vos ditet, repleatq; vestras
In domo Mensas, viridante tanquam
Palmite cinctas.

Est amet deinceps meritò, Polane,
Te Senatorum grauior corona:
Namq; virtutum vir honore pollens
Est decus Urbis.

Opa plaudentes tibi voluit undas,
Atq; gauiso rotat amne gyros,
Ceu tibi absenti resonante cursu
Accinit Ister.

Nunquid exultant fluij quoq; isti?
Nissa, qui dulcem patriam pererrat,
Vndiq; externis benè noti & oris
Rhenus Ararq;?

Cæteros esset memorare longum,
Qui tuum quondam caput abluere,
Quando doctarum puer es secutus
Castra Dearum.

Sapphicum iamq; hunc cape, quæso, cantum,

Inter

CHRISTIANO TALHAMERO.

*Inter optatos mihi chare amicos,
Ac vale eternum benè: meq; amare
Perge POLANE.*

CHRISTIANO TALHAMERO,
S. Cæs. Maiest. apud excelsum Inferioris Austriæ
Regimen, Secretario: & Annæ Laurentij Zim-
mermanni Cl. V. relictae Viduæ:
Sponsis.

*V*Os, quas nominibus boni Poëta
Diversis memorant, sacras Camœnas,
Atq; Pegasidas, Iouisq; dio
Natas è cerebro, nemusq; amœnum
Montis Aonij Deas colentes,
Et quas longa mora est referre voces:
Vos nunc Christiadas vocabo Musas.
Et rectè puto: Namq; Christiano
Debent Christiades adesse Musæ.
Mecum vos igitur venite, & istis
Paucis hendecasyllabis phalœncis,
Hos ritus decorate nuptiales,
Atq; hæc fœdera, more Christiano,
Quæ gaudet celebrare CHRISTIANVS,
Illa cum vidua, tot inter, una
Quæ multa pietate lucet, & qua,

Quan-

Quando orbata suo fuit marito
 Auper, fœmineis domum querelis
 Replens, in lachrymas abibat omnes.

Huius quantus amor, fidesq; quanta
 In suum fuerit prius maritum,
 Testantur documenta multa, in altum
 Summis laudibus euehenda cœlum.

Ergo digna videtur esse, tali
 Ut viro noua Sponsa copuletur,
 Quem quiuis putat esse diligendum,
 Nimirum ob solidam eruditionem,
 Virtutemq; fidemq; comprobata
 In quampluribus, arduisq; rebus,
 Est quibus Regimen tuum repletum,
 Caesar Maxmiliane, Diue Caesar.

Quos sic Sorsq; Deusq; copularunt
 Dulci connubio, atq; Christiano,
 Vitam degite post beatiorum,
 Ambo nunc meliore sorte iuncti.
 Vestrum coniugium Deus secundet,
 Fœcundumq; torum beet iugalem,
 Tanquam palmitum florido virentem.

Hæc Sponso fero vota Christiano,
 Hæc Sponse fero vota Christiani:
 Hæc Christus faciat rata, atq; fausta.

IOANNI VOLZOGIO,
EQVIS DISPOSITIS, IN AVLA
Cæsarea, Præfecto: & Reginae Vnderhol-
zanæ, Sponsis:

EPITHALAMIVM.

IN Monte Aonio benè educata
Adeste ô Charites: puellulæq;
Quas virtus, pietas benè educavit:
Nam Sponsum canimus benè educatum
Vita, moribus, eruditione,
Multarum experientiaque rerum:
Sic ut nomen & omen insit illi.
Reginam & canimus puellularum
Castarum decus, & decus piarum,
Virtutes, pietasq;, castitasque,
Cui mente & roseo ore sic relucet,
In cælo Veneris micans ut astrum.

Hæc, Iunone fauente, quando Sponsa
Wolzogi in thalamos venit iugales,
Vota fundimus hausta corde ab imo,
Felicemq; iteramus Hymeneæ
Ambobus meritò. Locus quis extat?
Quem vox Wolzogij latere possit,
In mundo triplici? Imperator illi
Arcanas tot Epistolasq;, resq;,

N

Con-

Concredi iubet: Et citis veredis,
 Ceu ventis rapidis, in omne ferri
 Europa latus, undiq₃ estuantis
 Bellorum facibusque, prelijsque.

Ergo Sequana eum Tagusq₃ norunt,
 Romam quiq₃ lauat Tybris potentem,
 Atq₃ equor Venetas quod ambit arces,
 Deque ipso Phaëtonte clarus amnis.

Quid dicam Rhodanum? lacum Lemannumq₃?

Et Rheno socium Mogum influentem?

Quid Mosam memorem? Lycam? Et Suëum?

Aut Hermundurium loquar quid Albim?

Nomen Wolzogij Nicer salutat,

Rexq₃ Ister fluuiorum, Et Isula, alto

Qui de Carpatho habens fluenta, late

Lata Regna rigat Polona, tandem

Balthici ingreditur maris profundum.

Hi pluresq₃ alij, referre longum

Quos foret, fluuij, hunc benè educatum

Norunt Wolzogum sub orbe quouis.

Ergo illi merito fauent tot Aula,

Tot Regumq₃, Ducumq₃, Principumq₃:

Ergo illi meritò obtigit puella

Regina, albiolo venusta vultu,

Reginalibus aucta dotibusq₃:

Cuius in facie labellulisq̃
 Formosis Venerem putes sedere.
 Cui suaves oculi micant venuste,
 Ceu gemma aureolo nitens monili.
 Sic comis operosa, sic rotundo
 Collo, sic reliquis decora membris.
 Ac velut fieri haud putatur omni ex
 Ligno Mercurius: puella talis
 Sic non stemmate quolibet paratur.

Hæc formæ bona, castitas at ipsa,
 Et vita pietas probanda vincit.
 Digni ambo, socio thoro ligavit
 Quos Deus, bona forsq̃ copulavit.

Huius coniugij bonum ut sit omen,
 Vos, ô tres Charites, adeste quæso,
 Hanc mecum geminate & optionem.

Dulce hoc coniugium Deus secunda:

Huic tu Iuno faue Dione prona:

Sit felix simul ut viro, & puella:

Et natis pariter nepotibusq̃.

Nascatur similis puer parenti:

Nascatur similis puella matri.

Hæc nouis ego vota fundo Sponsis,
 Annus quando redit nouus vicissim,
 Dies quarta agiturq̃ Ianuari.

IN GRAVI MORBO, PRECATIO.

Anno 1578. Viennæ.

Nunc ego dum iaceo morbo vexatus iniquo,
 Læticia expertem vitam in languore, toroq̄
 Ager agens, patrijsq̄, procul submotus ab oris:
 CHRISTE meos solus semper miserate dolores,
 O hominum lux, & pariter spes certa salutis,
 Respice me bonitate tua: quod si tibi visum,
 Da deinde auxilium, & miseris succurrito rebus.

Spes mihi magna subit, cùm te, mitissime Christe,
 Spes mihi, respicio mea cùm malefacta, labascit.

Sive mea at sensim procumbent stamina vite,
 Et procul à patria Istriadas tumulabor ad undas:
 Hic, ubi murorum magna stat mole Vienna,
 Praesidium contra Turcorum immania Bella,
 Sive (quod in fato est) virga de more paterna
 Me fontem, & multò grauiora ô fata merentem,
 Affligis Deus, & patrio mox victus amore,
 Afflicto validos mihi rursus robur in artus
 Reddes, meq̄ tibi meliori corde refinges,
 Quas tibi magne Deus, tibi quas & pectore, & oro
 Persoluam grates dignas? qua præmia reddam
 Debita? Qui proprio voluisti haud parcere nato,
 Ast illum tristi percussum morte dedesti
 Pro genere humano, & nostra pro crimine noxa.

Ver-

Verba quidem imperfecta sonis, & blasa, & hiulca,
 Nequicquam ingemino: dum sicco lingua palato
 Heret iners, vocisq; viam dedidit in ipsis
 Fauibus, & clausus manet intra guttura sermo:
 Tu tamen hos gemitus, hæc singultantia verba,
 Aure Deus facili precor accipe: meq; iacentem
 Auxilio releuato tuo: dum corpore nondum
 Dilapsæ vires: sed adhuc spes multa salutis.
 Ne verò facilem mihi, ne Deus abnuet vultum,
 Quòd tot peccatis, quòd tanta mole malorum,
 Te miser à primo irritauit flore iuuentæ.
 Si mala nam stricto trutinas examine nostra,
 Nec quenquam agnoscis, nisi ab omni parte beatum,
 Nemo tuam faciem, nemo, Deus alme, videbit.

Ergo age se miserum miserere fatentis, & isti
 Oro animæ solidas in corpore suffice vires,
 Quò tibi, quoq; tuo dicam præconia nato.
 Nam neq; te celebrat, tua nec quoq; numina pandunt,
 Ante diem humanis quos Mors è rebus ademit,
 Corpus & exanimum obscuro contextit in antro.
 Nec, pater alme, tibi laudes quoq; dicere possunt
 Inferni manes, aterna luce carentes,
 Ad vada qui Lethes diuturna obliuia potant.

Ast ego, sancte Parens, te supplex nocte dieq;
 Inuoco, quanq̃ agro sint fracta in corpore vires.

Hic quoq; Pierio qui Spiritus entheus æstro
 Fertur, & Aonijs præcordia motibus implet;
 Te sonat alme Deus, nec carmen dulcius edit,
 Quàm quod laude sacra, & cœlesti numine plenu est.
 Et potes huic animæ auxilium, pater alme, negare?
 Nec potes hanc potius viua seruare salute,
 Dumq; tot arumnas sum fato passus acerbo,
 Inde vsq; à primis annis: nunc numine leno
 In me ira venère tua, venère furores,
 Terroresq; tui: exuperat violentior vnda
 Accensa mentis: coniuncti quotquot amore
 Antè mihi fuerant, me dura in sorte relinquunt:
 O fati ignara mentes, securaque corda,
 Nesciaq; alternis vicibus mortalia ferri.

Tu sed enim Deus, alme Deus, mihi semper adesto,
 Atq; meæ vitæ si meta extrema propinquat,
 Hanc Deus, hanc animam patrio, precor, excipe cœlo.
 Quæ Celtem, primum Vatem, in Germanide terra,
 Contegit, illa etiam tumulet me clara Vienna.

Quòd si iterum pleno stabunt mea robore membra,
 Et vigor internos intrabit pristinus artus,
 Non equidem fuero ingratus, non immemor huius
 Diuini auxiliij. Quin alti sidera cœli
 Laude Dei implebo: fluida nec copia vena
 Ingenio decrit: Nec erit me promptior alter,

PRO RESTIT: VALET: GRATIAR: ACTIO.

*In laudes, Deus, ire tuas: totumq; per orbem
Grata tibi aeterno sacrare encomia versu.*

IESV CHRISTO, SALVATORI:
pro restituta valetudine, Gratiarum
actio.

*V*ota Deū inflectunt: nec sunt sine pondere vota:
Si modo sint vera, atq; ardenti è corde profecta.
*Ille ego qui nuper dura sub sorte iacebam,
Viribus exhaustus, fractisq; in corpore membris:
Ecce iterum redeo vitalem in luminis auram.
Namq; per affectas repfit dum pessima partes
Materies, morbum quæ portendebat acutum,
Extera iamq; horror gelidus per membra cucurrit,
Ardor iamq; imas exhaustit penè medullas:
Ardor scintilla similis, quæ fomite rapta
Parua metu primo est, mox vires sumit cundo,
Attollens æstum, flammisq; alimenta ministrans:
Fata instare meæ iam credens ultima vita,
Voce mea ad Dominum cæli terræque potentem
Clamaui: Et geminas protendi ad sidera palmas,
Supplice voce precem repetens turbator istam:
Terra sepulture sit quamuis qualibet apta,
Da tamè his nondum me Christe occumbere terris.
Audijs in vota effusum, Et mea fata gementem,*

Me

Me Deus, & pulsum iussit discedere morbum.
 Et bene habet: redit, ecce redit mihi robur in artus,
 Et solidas iterum paulatim sentio vires.
 Surgam equidem et sacri properabo ad limina Templi.
 Namq; (fatebor enim) plenis in membra resumptis
 Viribus, incolumis si dulci vescerer aura,
 Promisi gratum me Christo & munera voui.
 Ergo ibo, sacraq; Deum venerabor in ade.

At quæ digna tuis meritis, quæ Christe rependam
 Premia? quæ gratam testantia munera mentem?
 Non tibi dona feram fului preciosa metalli,
 Nec tibi suspendam sublimes lampada ad aras.
 Cor fractum: & scelera exosum: & formidine plenū:
 Hæc tibi, Christe, dabo votiu munera libi.
 Utq; tuæ mortis, meritorum & Christe, tuorum
 Sim memor; hancq; fidem testato fœdere firmem,
 Nocte sub extrema duodenis Symbola seruis
 Quæ quondã dederas, Christe; hæc ego Symbola sumã,
 Non equidem nuda: at verbo benedicta sacrato
 Sacramenta: quibus de cunctipotente Dei vi,
 More nec humano, verum corpusq; cruoremq;
 Accipimus, massaq; tuæ, Christe, associamur.
 Crede modo, atq; modum sumendi inquirere noli,
 Innixusq; fide saluanti vescitor esca.

Pro quibus his tantis donis, & munere tanto,

Et

GRATIARVM ACTIO.

Et dignum, & iustum est, grates nos soluere dignas.
 Tu sed enim da Christe Deus, mysteria tanta
 Dignus ut accipiam, indignus nec talibus utar.
 Scis, ah scis, toto corruptam hanc corpore massam,
 Ante tuos oculos nihil esse, nisi impietatem.
 Ergo crea mihi cor renouato in corpore mundum,
 Quod te formidet, quod te veneretur, ametq̃:
 Tale tibi gratum est holocaustoma, victima talis.

Huc ades ô Panis, cælo qui missus ab alto
 Manna olim Patribus fueras: nunc panis es ipse
 Viuus, in hac vna morientes viuimus esca.
 Huc ades, inq̃, meum cor intra, visceraq̃ imæ
 Reple anima, ut grandescam in te, conuertar & in te,
 Tu tamen haud in me conuertare, ut reliqua esca.
 Pasce, ciboq̃ animam viuaci, Christe, sagina:
 Esurientem animam ne impastam, Christe, relinque:
 Atq̃ tuo mea cuncta laua delicta cruore,
 Ut caro sim de carne tua, & de sanguine sanguis.

Sic post tot casus, post tot discrimina vite,
 Christe tibi, tu quando voles, sopitus obibo.
 Quando voles, vinam: moriar tua quâdo voluntas,
 Et gausam animam cælis plaudentibus addam,
 Ex Aula Mundi, cæli sublatus in Aulam.

Aula vale, septem mihi sat dilecta per annos,
 Dum Magno Emilio seruiui, dumq̃ Rodolpho:

O

Aula

CARMINA AMICORVM.

Aula vale Mundi: Salve cœlestis at Aula.

DA TIBI CHRISTE MORI: MORIENS ERO
(MORTE REDEMPTVS
CHRISTE TVA: ET TALIS MEA MORS,
(ERIT ALTERA VITA.

SEQVNTVR CARMINA
AMICORVM.

O D E

DICOLOS DISTROPHOS AD NO.
biliff. & Clariff. Virum DANIELEM HERMAN-
NVM, in Cancellaria Cæsarea Cameræ Aulæ ab
Epistolis Secretis, & Supplicantium libellis,
Musarum Alumnum integer-
rimum.

I *Nsigne Musarum DECVS nitidissimis*
Uentium vittis, DANIEL

HER.

HERMANNE, supplicum tui qui nominis
 Cum laude suprema praes
 Scriptis, Latino seu Pelasgo qua stylo
 Quiritium ter maximo
 Traduntur Augusto, omnibus semper Pio.
 Te lucidis quibus modis
 Interferent poli ignibus Vates? animi
 Rarissimas dotes tui
 Seris canere Nepotibus auidè: sacro
 Parnassijs enim jugis
 Qua praesidet summi Jovis soboles choro,
 Te matris excepit sinu,
 (Lucina cum partum secundaret) trium
 Et Gratiarum coetui
 Tum praebuit alendum, velut castissimis
 Chironis olim Virginibus,
 Aesone creatum Thessalum, graia DECVS
 Illustre pubis, aureum
 Cum vellus ad patrios reportaret Lares.
 Hinc oris elegantissimus
 Tui lepos: seu farier lingua lubet
 Quiritium, siue Attica
 Rotundo ab ore, verba fundis gratia.
 Hinc & venustas auribus

*Gratissima audientium, seu Dorico
 Lyram increpare carmine,
 Seu ceteros quibus antecellit Mantua
 Vates satius, manis modis.
 Hinc animus ipso Sole, quem sati breuis
 Nos cernimus, syncerior.
 Quis ergo te Musis suis non dixerit?
 Quis, quàm scientia iuuas
 Claros benignitate prompta, conticeat?
 Certè ego meis te versibus
 Sileri inornatum haud patiar, & inclytas
 Animi tui dotes Stygis,
 Lethesq; apud fluenta carpere liuidas
 Obliuiones, certa SPES,
 Fidumq; Asylum his, qui biberunt ope πόντος
 Non obuiam cuiuis aquam.
 Nam PRÆMIUM est illustrium rerum DECUS.
 Vates sacri hoc, casti chori
 Cultissimo sinu repostum, benè meritis
 Impertiuntur, & faciunt
 Dijs, qui Polum latum inhabitant, ipsos pares.
 Sed quò rapis Clio gradum?
 Non cernis (heu) quanto procellosi vias
 Maris secas periculo?*

Ecce

*Ecce veluti nimbus ruens montis jugis,
Sic facta labuntur Viri:
Quare reflecte remum agè citius, Nothis
Et tensa vela contrahè.*

Henricus Listerius Rhenensis,
beneficij accepti memor f.

ALIA ODE
CASPARIS COPISII.

Vester, Camæna, nunc abitum parat
Vates, Borussæ gloria nominis
Hermannus: ad Pragæ potentis
Mœnia, magnificamq; ad arcem.
Vos ergò cæpta, vos comites via
Estote: curas, tristitiam, & metus
Læto leuantes plectro: & ipsum
Pierio recreetis æstro.

*At tu potenti Christe Deus manu,
 Hunc siste gratis incolumem locis:
 Seruaq; defensum à periculis
 Omnibus: incolumemq; redde.*

*Tu sed meorum prime sodalium
 Hermanne, votis quem comitor meis:
 Quocunq; consistes sub axe,
 Coppisij memor esto semper.*

*Et quando doctum sors tibi Manlium,
 Quo nemo nobis viuit amior,
 Coniunxerit: nostrum sileri,
 Te rogo, ne patiare nomen.*

*Sic te Angelorum presidio Deus
 Ducat, reducat, ditet honoribus
 Sic te Aula, virtutisque reddat
 Premia. Sic valeasque felix.*

NOBILI ET ORNATISSIMO
 DOMINO DANIELI HERMANNO BORVSSO,
 Divis Imp. Maximiliano & Rudolpho, in Came-
 ra Aulica quondam ab Epistolis Secretis, ex Aula
 Cæsarea in patriam Borussia
 auocato,

IN INSIGNIA,
 et loco

Α ΠΟΒΑΤΗΡΙΟΥ
 scribit

Henricus Porfshius.

MUnia Cæsaribus tua sunt perspecta duobus,
 Quorum expressa stylo sensaq; resq; dadas.
 Ingenium Phæbo meruit: nec te aulicus unquam
 Istius induxit linquere castra labor.
 Atq; licet rarò cum Phæbo convenit aula,
 Attamen & Phæbus favit, & Aula tibi.

Hinc

Hinc duplici gaudes, ceu dudum dignus, honore:

Premia Apollo dedit, præmia & Aula dedit.

Namq; tuum nomen Phæbo duce claret, & amplius

Ingenij meritò te decorauit honos.

CÆSAR at officijs jam præmia reddidit æqua,

Quando decora satis contulit arma tibi.

Arma representant quæ Nobilitatis honorem,

Quæq; tuis meritis CÆSAR habere dedit.

Ipse pedem Clypeus porrectum continet Vrsi:

Discolor inde refert area iuncta Rosam.

Hinc galeæ incumbit fuluum diadema: sed infrà

Pendula sub galeæ margine gemma nitet.

Ense armata manus, nuda at cubito tenus, Vrsi

Transfigit plantas, quas gemina Ala tegit.

Barbariem calamo transfixti, barbara temnis

Pectora: Sic Alis laus tua vecta volat.

Artis tam bello quàm pace requiritur vsus:

Id quod nuda manus, cincta sed ense notat.

Uttere honore tuo, ac Insignibus utere leto

Omne: fac crescat fama decusque tibi.

Jam quando patrias, Vir clare, vocaris ad oras,

Et patriam officijs deinde iuuare studes:

Prospera cuncta tibi Phæbus Musaq; precantur,

Optat amicorum cuncta secunda cohors:

CARMINA AMICORVM.

*Te circum vt niveis volitet fortuna quadrigis,
Teq; Deus patrio sistat vt ipse solo.
Ito, HERMANNE, decus patria, et spes ampla tuorū,
Nomine cresce tuo, crescito laude tua.*

IDYLLION:

NOBILI, VIRTUTE ET ERVDI-
tione præclaro Viro, Domino DANIELI HER-
MANNO Boruffo, Maximil. II. & Rudolpho. II.
Cæss. ab Epistolis Secretis, scriptum amicitiaë
ergo, cum ex Aula Cæsarea in patri-
am auocatus esset.

Autore.

PAVLO FABRICIO, MED. DOCT.
Cæsaris Mathematico.

AD patriæ fines, & amœna reuertitur arua,
Musa vester amor; nostri pars optima cœtus,
P Qui

CARMINA AMICORVM.

*Qui sacra vestra boni sectamur mentibus equis,
Hermannus. Multum nos hunc sed abire dolemus,
Quod nos, & vestrum nunc cultum deserat ille.*

*Tales in carum studio pietatis amicum
Iactabam voces, Musæ audièere, sed una
Musarum Clio respondens talibus infit.
Vos nunc ille quidem, cultum non deserit ille
At nostrum, major debetur honorq̃, gradusq̃
Illius studijs: num tot Collegia, primis
Totq̃ frequentârît doctorum hic agmina ab annis,
Ingenij impulsus diuino semine, nostro
Numine & accensus temerè? Dij talia nolint.
Aulas quinetiam magnorum & limina Regum,
Nostro ductu adiit, nec eum sensisse laborum
Pœniteat molem, feret & labor ille salutem
Pluribus: in primis patriæ, testantia curam
Officij fidam secreti, nobile munus,
Donat habere notis Cæsar radiantibus Arma.
Est ad Venedicos Gedanum nobile portus,
Balthica quâ Boreas magno flatu aquora vertit,
Vistula se infundit pelago, contrariaq̃ Hellen
Littora prospectant, Urbem hunc mitemus ad illam.
Urbs ea nostra quies, studijs certissima sedes
Illa bonis. Procerum sacer ordo salubribus illic*

Con-

CARMINA AMICORVM.

*Consilij populum regere, Et defendere doctus.
Seu ijt insano (fato indulgente) tumultu
Nostrum odium Mauors, pulsus sed fortibus armis,
Paxq; ibi pro patria nunc libertate parata.*

*Hæc ubi dicta dedit, iussit deponere curam,
Clio Musarum princeps, abeuntis amici.
Nos verò leti fortunam, Hermanne, precamur
Propitiam, cursumq; via sancto alite letum,
Nulla dies memori tibi nos nulla eximat æuo.*

Poëmatum Aulicorum
Finis.

